

கர்ணாட சங்கீதம் முத

யோகி ஸ்ரீ சுந்த
ஸ்ரீ அவிந்த ஆசிரம
அன்பு வித்வான் வாழ்
தாங்கள் அன்பு
யிருக்கிறது. இசைய
யும் உள்ள தங்கள் மு
களை இதழிற் சேர்க்

Y. மகாலிங்க சா

அன்புள்ள ஐயா,

உங்கள் கடிதம்
தைப் படித்துப் பார்
நிறைந்திருப்பதன்
வரும். சேவை போ
விஷயங்களை எழுது
இப்பின்பு மேன்மே
பட்டுப் புகழடைய
இதில் ஸ்ரீ தியான
சேர்க்கலாம். மந்
கிறது. வந்தனம்.

திவான்பகதாரி,

K.S. ராமஸ்வா

Retiree

அன்பார்த்த ஐயா,

தாங்கள் அனு
தபால் வேலை நி
மிகவும் சிறந்த தெ
திய விஷயங்களை யு
யும் (Spiritual, t
ரஸப்படுத்தி எழு
தக்களுடைய முய
வேண்டுமென்று ந

ராஜ்ஜிய ஸேவாசிர

ரா. ஸ்ரீலி

ஸ்ரீமான் S. R. குப்புஸ்வாமி அவர்களுக்கு அமலம்
உபயோகம். இப்பவும் தாங்கள் அனுப்பி வைத்த கர்ணாட ஸங்கீதம்
என்ற புத்தகமும் தங்கள் இரண்டு லெட்டர்களும் கிடைத்தன.
சந்தோஷம்.

அதுதவிர தாங்கள் திவான் ஸசுவோத்தம என். வி. பி. ராமஸ்வாமி
அய்யர் அவர்களுக்கு அனுப்பிய கடிதமும் எனது பார்வைக்கு வந்தது.

Musie
257

ஸ்ரீ:
திராமஜெயம்.

கர்ணாட சங்கீதம்.

சங்கீத வித்வான்,
S. R. குப்புஸ்வாமி B. A. M., Mus.
கோயமுத்தூர்.

Publishers :-
The Spiritual Healing Centre,
COIMBATORE.

காபி ரைட்]

1946.

[விலை அனா 8

ஸ்ரீ ராமா பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்.
கும்பகோணம்.

கொள்ளக்கூடிய அளவில் வடமொழி போதிக்கப்பட்டதாலும், பள்ளிக்கூடங்களில் (அநாவது ஸங்கீத பள்ளிக்கூடங்களில்) மேற்கூறிய ஸங்கீத நூல்களை மீரிவாய் போதிகாதபடிபாலும் குருகுலவாஸத்திலும் அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய வஸதி இல்லாததாலும் மஹ புராதன ஸங்கீத நூல்களின் ஸாரத்தை இப்புத்தகத்தில் எழுத முன்வந்திருக்கிறேன். இது ஸங்கீதத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற பாடகர்கள், வாத்யம் வாசிப்பவர்கள்; போதகர்களியர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் ஸங்கீத அபிமானிகளுக்கும் அவசியமாதலால் அவர்களெல்லோரும் இப்புத்தகத்தை வாங்கிப்படித்து அவ்வப்பொழுது அவரவர்களுக்குத் தோன்றும்விசேஷ அபிப்பிராயங்களை எனக்கு அளித்து இப்புத்தக முன்னேற்றதிற்கு உதவிபுரிந்து என்னையும் கௌரவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பொதுமக்கள், ஸங்கீத அபிமானிகள், ஸங்கீதத்தொழிலாக மேற்கொண்டவர்கள் ஆகியவர்களின் போதாது இருப்பின் இன்னும் பல ஸங்கீத நூல்களைத் தமிழில் வெளியிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். உதாரணமாக ஸங்கீத ரத்னாகரம், ஸ்வர மேளகலாபிதி, ராகவிபோதம், சதார்த்தண்டிப்பாகாசிகை முதலிய சில முக்கிய நூல்களில் காணும் விஷயங்களை நாமெல்லோரும் அவசியம் தெரிந்துகொண்டு ஸங்கீதம் அப்பியாசம் செய்ய வேண்டும். ஆகையால் அவைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்கு முதல் ஸ்தானம் கொடுக்க உத்தேசிக்கிறேன். பிறகு ஸ்வரம், ஸ்ரூதி, ராகம் இவைகள் சம்பந்தமாகத் தனிப்பட்ட முறையில் சில ஆராய்ச்சிகளின் பலனையும் தனிப்புத்தக ரூபத்தில் வெளியிட நினைக்கிறேன். இவைகளின் வெளியீடு பொது மக்களின் அன்பு, தேவை ஆதரவு இவைகளைப் பொருத்திருக்கிறது. பொது மக்களும் அபிமானிகளும் தங்களாலியன்ற உதவி புரியும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்புத்தகத்தின் வருகிற பாகத்தில் வாய்ப்பாட்டுப் பயிற்சி, வீணைப்பயிற்சி ஆகியவைகளும் எழுதப்படும். கர்னாட ஸங்கீத சாஸ்திரங்களை யொட்டியும் மேல்நாட்டு முறைகளை அனுசரித்தும் பயிற்சியளிக்கப்படும். முதலில் இந்தப்பயிற்சி

முறையில் வாய்ப்பாட்டைப் பொருத்தமட்டில் சாரீர ஸாதகத்திற்குத்தான் முக்கியமானம் கொடுக்கப்படும், வாய்ப்பாட்டுப்பாடுபவர்களுக்குச் சிறந்த சாரீரம்தான் முக்கியமாய் வேண்டும். அதைச்சீர்திருத்தி ஒழுங்கான முறையில் வைத்துக்கொள்வது மிகவும் அவசியம். மேல்நாட்டார்கள் சாதாரணமாய் மேடைமேல் பேசுவதற்குக் கூட சாரீரத்தை அப்பாஸம்செய்து வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஜெர்மனி முதலிய தேசங்களில் பிரசங்கிகள் (Orators) தங்களது சாரீரத்தை கன்றாய் ஸாதகம்செய்து எப்பொழுதும் எப்படிவேண்டுமானாலும் பேசக்கூடிய தன்மைபைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் மஹ தென்னாட்டில் சாரீர சாதகம் என்பதுபற்றி கவனிப்பு குறைவு பாடகர்களுக்குச்சிற்சில சந்தர்பங்களில் சாரீரம் சொன்னபடி கேழ்க்காத; அது அவர்களை எங்கு இழுத்துச் செல்லுகிறதோ அங்குதான் போவார்கள்; சளி பிடித்திருந்தால் கேழ்க்கவே வேண்டியதிக்கை; சாரீரம் தகாக்குழாய்யிடும். முக்கால்பாடுவது, அடித்தொண்டையால் பாடுவது, கள்ளத்தொண்டையால் பாடுவது முதலிய குறைகள் பல வாய்ப்பட்டு விதவான்களிடத்தில் காணப்படுகின்றன. இக்குறைகள் பெரிய விதவான்களென்று கருதப்படுகிறவர்களிடத்தில் இருப்பதால் அவைகள் விசேஷமானவைகள் (Assets) என்று இளம்பாடகர்கள் நினைத்து அதுபோல் கடிக்க (Imitate) ஆரம்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இக்குறைகளெல்லாம் ஒழுங்கான முறையில் சாரீரத்தை ஸாதகம்செய்து வைத்துக்கொண்டால் திவர்த்தியாகும், அதற்காக வருகிற இதழில் சாரீர ஸாதகம் (Voice Training) என்பதுபற்றி மீரிவாய் எழுதப்படும். இதில் கம்மைவிட வட இந்தியர்கள் கைதேர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்களின் ஸங்கீதத்தை கம்மால் ரஸிப்பது ஒருபுரிருந்தாலும் அவர்களின் சாரீரத்தையும், சாரீர அப்பியாஸ முறைபையும் ரஸித்துத் தானாகவேண்டியிருக்கிறது.

வீணைப்பயிற்சிக்கும் போதுமான அளவு அப்பியாஸங்கள் (Exercise) கொடுக்கப்படும். கூடியவரையில் தற்காலத்தில் வீணை வாசிப்பதிலுள்ள குறைகள் திவர்த்தியெய்ய முயற்சிக்கப்படும். பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, வாய்ப்பாட்டுக்

N842:31; 86531
12636
H6.2 பொருளடக்கம்.

	பக்கம்.
1. ஆசிரியரின் குறிப்பு.
2. ஆரியர்கள் காலத்து ஸங்கீத நிலை.	1
3. புராணங்களிலும் உபநிஷத்துகளிலும் காணும் ஸங்கீதம்	6
4. பண்டையகாலத்துத் தமிழ் மக்களின் ஸங்கீதம்.	13
5. தும்புரு, நாரதர், ஆஞ்சனேயர் முதலியவர்களும் ஸங்கீத மகிமையும்.	18
6. சப்த அலைகள்.	25
7. ஸாமகானம் — கானமுறை.	29
8. ஸ்வர ஸாஹித்யத்துடன் தோடியில் ஒருதமிழ்ப்பாட்டு.36	

விரைவில் வெளிவருகிறது.

"ஸ்ரீ ராம தியாக பஜனம்..?" ஸ்வர ஸாஹித்யத்துடன் வட - தென்னாடு சங்கீதங்களில், தமிழில் இயற்றப்பட்ட பாடல்கள். இதுவரையில் வெளிவந்த வர்ணமெட்டுகளை கூடிய வரையில் காப்பியடிக்காதவைகள், பொருட்சுவை, இசைச் சுவை முதலியன உருக்கமாய் அமைக்கப்பெற்றவை. வெளி வரும் தேதியை எதிர்பாரங்கள்.

பேப்பர் சிக்கனத்தை முன்னிட்டு சொற்ப காப்பிகளே பிரிண்டு செய்கிறபடியால் முன்பே ஆடர் செய்து உங்கள் பெயரை ரிஜிஸ்டர் செய்தவைபுக்கள்.

ஆக்கியோன் சங்கீத வித்வான்,

S. R. குப்புஸ்வாமி, B. A., M. MUS.

சென்னை, கோயமுத்தூர்.

Physically Verified
On 12-1-52
Shankar

ஆசிரியரின் குறிப்பு.

பேப்பர் சிக்கனத்தையும், மற்றும் சில அரசாங்கச் சட்டங்களையும், உத்தேசித்து இப்புத்தகம் இம்மாதிரிதான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. பல இடங்களிலும், புத்தகசாலைகளிலும், ஸங்கீத ஆராய்ச்சி செய்யும்பொழுது பழயகாலத்து ஸங்கீத விஷயங்கள் சிறையக்கிடைத்தன. நம்முடைய பழய ஸங்கீத நூல்கள் ஏறாளமாய் இருக்கின்றன. அவைகளில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஸங்கீதத்தைப் பயின்றால் அது தகுந்த பலனைக் கொடுக்கும் மென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆஞ்சனேயர் கல்லும் கரையும்படி பாடினார்களும் இறந்தவனை நீ திராகையர் "ஸ்ரீராமபாதமா" என்ற அம்ருதவாஹினி கீர்த்தனையும் "நாஜீவதாரா" என்ற பிலஹரிக் கீர்த்தனையும் பாடி உயிர்ப்பித்தார் என்பது பெரியபாடு முடியாது என்பது நமது புராதன ஸங்கீத நூல்கள் விளக்குகின்றன. தற்காலத்திய குருகுலவாஸ முறையிலும் பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி முதலியவைகளில் போதிக்கப்படும் ஸங்கீத முறையிலும் விரிவாக ஆதிசுவத்து ஸங்கீத நூல்களைப் போதிக்க வசதிகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பள்ளிக்கூடங்களிலும் குருகுல வாஸத்திலும் போதிக்கப்படும் ஸங்கீதம் சங்கீதமுலமாய் ஒரு ஸம்பாத்தியத்தை வசதி பண்ணிக்கொள்ள உதவுகிறதேயல்லாது தகுந்த முறையில் ஆராய்ச்சி செய்து அரியபெரிய விஷயங்களை வெளிப்படுத்த உதவுகிறதில்லை. நம் முடைய ஸங்கீதத்தைப்பற்றி விரிவாய்க்கூறும் பாதநாட்டிய சாஸ்திரம், ப்ருஹீத்தேசி, ஸங்கீதமகார்தர், தத்திலகோஹ் ஸீபன், சங்கீத ரத்னாகரம். சரமேளகலாநிதி, ராக விபோதம், ஸங்கீதஸூதா, சதுர்தண்டியபாகாசிகை. ஸங்கீத ஸாரம்ருதம், ராகவக்ஷணம் முதலிய நூல்களெல்லாம் வட மொழி (Sanskrit) யில் இருக்கிறபடியாலும் அவைகளைப் படித்தத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியமானதாலும், அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அளவில் வட மொழி போதிக்கப்படவில்லை. இதைப்பற்றி எழுதினால் வளர்ந்துக்கொண்டே போகுமாதலால் இத்துடன் சிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன். எனவே புராதன ஸங்கீத நூல்களைத்தாமே தெரிந்து

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வரும்பொழுது இந்தியாவில் உள்ள பூர்வ மக்கள் ஒரு உயர்ந்த சங்கீதத்தைப் பாடிவந்தார்கள் என்ற சரித்திரமூலமாய் அறிகிறோம். (பூர்வம் தமிழ்மக்களின் சங்கீதத்தைப்பற்றித் தனியாய் எழுதப்படும்.) ஆனால் ஆரியர்களும் உன்னதமான சங்கீதத்தையே கையாண்டுவந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த காலத்தையும் அவர்கள் வருவதற்குமுன்னால் இந்தியாவில் சங்கீதம் இருந்த ஒரு நிலையையும் சற்று கவனிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ N. S. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் தன் ஹூடைய "கர்னாடக சங்கீதத்து ராகங்கள்" என்ற நூலில் "கிருஸ்து பிறப்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே ஆரியர்களின் சங்கீதமும், திராவிடர்களின் சங்கீதமும் ஒன்றோடொன்று கலந்துகொண்டது. இளங்கோவடிகள் காலத்திற்கு முன்பே 22-ஸ்ருதிகள் என்ற முன்னோர்கள் கையாண்டிருக்கிறார்கள்." இதிலிருந்து ஆரியர்களின் சங்கீதம் முன்பா, உயர்வா அல்லது திராவிடர்களின் சங்கீதம் முன்பா உயர்வா என்று திண்ணமாகச் சொல்வதற்கில்லை. திராவிட சங்கீதத்தில் ஆரியக்கலப்பும் ஆரியசங்கீதத்தில் திராவிடக் கலப்பும் இருந்தபடியால் அக்காலத்து மனிதர்கள் அவைசியமான வகுப்பு வாதங்களுக்கு சங்கீதத்தில் இடங்கொடுக்காமல் பெரும்போக்காகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ B. G. திலக என்பவர் சுமார் கி. மு. 8000, த்திலிருந்து 5000-க்குள் ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கக் கூடுமென்று தன்னுடைய "வேதத்திலுள்ள ஆர்ட்டிக் வீடு" (Artic Home in the Vedas) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆர்தர் மாக்டானல் முதலிய ஐரோப்பியர்கள் ஆரியர்கள் கி. மு. 2000-த்தில் தான் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஜாகோபி என்பவர் கி. மு. 4000-த்தில் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கக்கூடும் என்று சில வானசாஸ்திரக் குறிப்புகளைக்கொண்டு கணக்கிட்டிருக்கிறார். மாக்ஸ் முல்லரின் அபிப்பிராயத்தின்படி ஆரியர்கள் கி. மு 1200-ல் இந்தியாவுக்கு வந்ததாக ஏற்படுகிறது. ஆனால் பழையகாலத்து அவஸ்டன் பாஷையையும் (Avestan Language) வேதத்தின் பாஷையையும் (Vedic dialect) கவனித்தால் ஐரோனியன் வகையற

யிலிருந்து இந்தியக்கிளை வேதகாலத்திற்குச் சற்று முன்புதான் இருக்கக்கூடும் என்ற தெரிகிறது. அதாவது கி. மு. 1500-ல் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கலாம் என்ற ஏற்படுகிறது. இந்த அபிப்பிராயம்தான் சரி என்ற பவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (ஆரியர்கள் வந்தகாலத்தைப்பற்றி விவாக விளக்க வேண்டிய இடம் சரித்திரம் ஆகையால் ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்ததுபற்றி இத்துடன் கிருத்திக்கொள்ளுகிறோம்.)

இந்தியாவுக்கு கிருஸ்து பிறப்பதற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்புவந்த ஆரியர்கள் தங்கள் நான்கு வேதங்களையும் அதாவது ரிக், யஜுர், ஸாம, அதர்வண முதலிய வேதங்களைச் சங்கீத ரூபமாய் ஒதிவந்தார்கள். வேதங்களில் காணும் பலகீத உண்மைகளைச் சங்கீத மூலமாகச் சொன்னதால்தான் ஆதிகாலத்திலிருந்து வேதம் கெடாமல் சுத்தமாக (Pristine pure) இருந்து வருகிறது. பத்திக்குச் சங்கீதம்தான் தகுந்த சாதனம் (Vehicle) என்பது எல்லா தேசத்து பத்தர்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆரியர்களின் வேதங்களைப் பரிசீலனைசெய்து பார்க்கும்பொழுது அவர்கள் வாய்ப்பாட்டில் சிறந்தவர்களாயும் பலகீத வாத்தியங்களை உபயோகித்தவர்களாயும் தெரிகிறது. அவர்களுடைய சங்கீத வாத்தியங்கள் ரொம்பவும் உயர்தரமானவைகள். வாயால்ஊதும் வாத்தியங்கள் தந்தி வாத்தியங்கள், கையாலடிக்கும் வாத்தியங்கள் என மூவகை வாத்தியங்களை ஆரியர்கள் கையாண்டார்கள். துணவம், நாதி, பகூர்த் முதலிய அபுல்லாங்குழல் வகையறவைச் சேர்ந்தவைகள்; இவைகள் மாம், நாணல், மூங்கில் முதலியவைகளால், செய்யப்பட்டவைகள். நாதஸ்வரமும் அந்தக்காலத்திலிருந்ததாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சுருதிக்காகத் துருத்தி என்ற வாத்தியத்தையும் கையாண்டிருக்கிறார்கள். இத்தருத்தி இக்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் பியாண்டு (Band) கோஷ்டியாரால் உபயோகிக்கப்படுகிறது. தந்தி வாத்தியங்களில் கந்தவீணை என்ற ஒரு வாத்தியமும் (Lute) வணம் என்று பெயர்கொண்ட 100 தந்திகள் உள்ள ஒருவாத்தியமும் தற்காலம் பிரபலமடைந்திருக்கும் வீணையும் வேதகாலத்தில் உபயோகத்திலிருந்தன, தற்காலத்திய கோட்டு வாத்தியம்தான் அக்காலத்தில் மஹா நாடகவீணை என்றழைக்கப் பட்டதாகச் சிலரால்

காரர்களை விட வாத்யம் வாசிப்பவர்களிடம் லயம் பொருத்தம் சுற்றுக்குறைவாகவே தென்படும். நன்றாய்க் காலத்தை விந் தார்தியாக விளம்பாகாலத்தில் அழுத்தம் திருத்தமாய் ஸ்ருதி லய சுத்தமாய்ப்பாடினால் கேழ்ப்பவர்களும், பாடுபவர்களும் மெய்மறந்துவிடுவார்கள். அதே அளவு விளம்பத்தை மீட்டி வாசிக்கும் வாத்யங்களில் எதிர்பார்ப்பது சிரமம். இருப்பினும் கூடியவரையில் எடுத்த காலம் நிர்ணயமாயும் சுத்தமாயும் ஏற் றத்தாழ்வின்றி வாசிப்பது ஸாதகத்தால் முடியும், மற்றய வாத்யங்களிலும் வினை வாசிப்பதில் அஸூரஸாதகம் என்பார்களே அப்படிப்பட்ட ஸாதகம் செய்தால்தான் நன்றாய் வாசிக்க முடியும். மீட்டுப்போடும்பொழுது செம்மட்டிகொண்டு அடிப் பதுபோல் மீட்டுதல், வேண்டிய இடம் வேண்டாத இடம் என்ற வரையறுப்பில்லாமல் ஏழுளமாய் மீட்டுதல், பருக்காக் களைத் தரிதகாலத்தில் வாசிக்கவேண்டிய இடத்தில் விசுக்கு விசுக்கென்றும் பட படவென்றும் மீட்டுதல், ஒரேமெட்டில் கமகமாய் காலத்து ஸ்வரங்களை வாசிக்குமிடத்து இரண்டு மூன்று மெட்டுகளை உபயோகித்தல், ஸாஹித்யத்திற்கேற்றபடி மீட்டுகளைப் போடவேண்டியதை விட்டுவிட்டு ஸாஹித்யம் இல் லாத இடத்திலும் தேவையில்லாதபொழுது மீட்டுதல் முதலிய இன்னும் பல குறைகளை நீக்கிக்கொள்வது தகுந்த உபயோகத் தால்முடியும் இது சம்பந்தமாகப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்படும் இப்புத்தகத்தை வாசிக்கும் கனவான்களில் வினை வாசிப்பவர் களும், வினையில் விஷயம் தெரிந்தவர்களும் அனேகர் இருக்க லாம். அவர்களெல்லோரும் நம் நாட்டு சங்கீதக்கலை அபி விருத்தியடையும் நிமித்தம் தங்கள் தங்களது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்த மது கோக்கம் ஈடேறவதில் சிந்தனை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆங்கியோன், ஸங்கீத வித்வான்,
S. R. குப்புஸ்வாமி B. A. M. MUS.
எக்ஸ்டென்ஷன், கோயமுத்தூர்.

ஆரியர் காலத்து ஸங்கீதநிலை.

(S. R. குப்புஸ்வாமி, B. A. M., MUS.)

ஆதி காலத்தில், இந்தியாவைப் படைபெடுத்து வந்த வர்களில் ஆரியர்கள் முக்கியமானவர்கள். அவர் களிடத்தில் சிறந்த நாசீகமும் மேம்பட்ட சங்கீதமும் இருத் தது. அவர்களுடைய சகல சிக்குானமும் கலைபும் அவர்கள் சங் கீதமூலம் ஒதிவந்த வேதத்தில் அடங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. உலக சரித்திரத்திலேயே வேதத்திற்கு முக்கிய இடம் கொடுக் கப்பட்டிருக்கிறது. தற்கால சரித்திர ஆராய்ச்சியால் ஆதிகா லத்து சரித்திரம் எப்பொழுது ஆரம்பமாகிறது என்று கணக்கிட் டிருக்கிறார்களோ அதையும்விட முந்தியகாலத்தைப்பற்றி வேதத் திலிருந்து அறிகிறோம். மேலும் ஆரியர்கள் ஆடு, மாடு மேய்ப் பதற்காக நாடுகள் சுற்றுகையில் இந்தியாபிற்கு வந்தார்கள் என்று படித்திருக்கிறோம். ஆடு, மாடுகள் மேய்ப்பவர்கள் இன் றும் தங்கள் பொழுது போக்கிற்காகப் பாடுவதை நாம் காண் கிறோம். அம்மாதிரி ஆரியர்களும் தங்கள் வேதத்தை, சங்கீத மூலம் பாடியிருக்கலாம். அல்லது மொந்தாகாரமாக இசையில் லாமல் வேதத்தை ஒதுவதைக்காட்டிலும் அதை இனிமையாய்ப் பாடினால்தான் ஜனங்களுக்கு ரசிக்கும், பகவானுக்கும் உகப்பா யிருக்கும் என்றும் பாடியிருக்கலாம். ஒருக்கால் பகவானுடைய மனதைச் சங்கீதத்தால்தான் வசப்படுத்தலாம், என்று வேதத் தைப் பாடியிருக்கலாம். இதில் பலவகைக் கேள்விகள் உண்டா கின்றன; வேதத்திலிருந்து சங்கீதம் வந்ததா அல்லது வேதத் திற்கு சங்கீதம் வேண்டியிருந்ததா என்பன, எல்லாவற்றிற் கும் பதில் கிட்டத்தட்ட ஒன்றாகான்; பகவான் உலகை சிருட் டிக்கையில் நாதமும் சிருட்டிக்கப்பட்டதென்றும், காற்று நாதத் தைப் பாப்புகிறதென்றும் அதுதான் சங்கீதத்தினுற்பத்தி என் றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

மது ஹில்லு ஹில்லு) அர்த்தமிவாத பதங்களோடு (words) பாடப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. அசர்களின் திக்கு விஜயங்களும் யாகங்களும் மற்றமுள்ள அசஸ்தோத்திரங்களும் சங்கீத சாஸ்திரிய ரூபத்தில் இயற்றப்பட்டன. ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கும் முறையே ஆபுர், தனூர், காந்தர்வ, அர்த்த முதலிய உபவேதங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன; அந்த உபவேதங்களும் முறையே, வைத்திய சாஸ்திரம், சஸ்திரவித்தை, சங்கீதம், பொருளாதாரம் முதலியவைகளைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. காந்தர்வவேதம் சங்கீதம் நாட்டியம், வாத்தியம் இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது. காந்தர்வ வேதத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் நூல்களிலிருந்து அனேக சங்கீத சம்பந்தமான மதங்கள் நந்திகேசுவரர், உமாமகேசுவரர், வாசுகி, சாஸ்வதி, நாரதர், அகஸ்தியர், வியாசர், முதலியவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவைகளில் நந்திசுவரஸம்ஹிதை சுமார் 350 வருஷங்களுக்கு முன்பு வழக்கத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது அதைப்பற்றி ஒருவார்த்தைதான் ரகுநாதபுரால் தமது சங்கீத சதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யாஷ்கருடைய அபிப்பிராயங்கள் 200-சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நாரதஸம்ஹிதை நமக்கு கிடைக்காமல் போனாலும் நாரதருடைய அபிப்பிராயங்கள் பிரஹன்ராஜிய புராணத்திலும் நாரதோப நிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆரியர்களின் சங்கீதம் மகோன்னத நிலையில்தான் இருந்திருக்கிறது.

புராணங்களிலும் உபநிஷத்துகளிலும்
காணும் சங்கீதம்.

(S. R. குப்புள்வாமி B.A., M. Mus.)

இந்தியாவின் பழையகாலத்து சரித்திரத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் சாஸ்திரங்கள், கலைகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய

விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும் புராணங்கள், இல்காசங்கள், உபநிஷத்துக்கள் முதலியவைகள் கன்கு உபயோகப்படுகின்றன. ஹிந்துக்களுடைய நாகரீகம் பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவைகளைப் புராணங்கள் யிகவும் கன்றாய் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. இவைகளை ஐந்தாவது வேதம் என்று கூட சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். கடவுளின் பல அவதாரங்களைப்பற்றி பாரம்பரியமாக (Traditional) புராணங்கள் கூறுகின்றன. வெகு காலத்திற்கு முன்பு முதற்கொண்டு அகண்டத்தின் (Universe) சரித்திரத்தையும், பூகோள சாஸ்திரம், வானசாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திரம், சங்கீதம் முதலியவைகளின் அபிவிருத்தியை புராணங்கள் விவரிக்கின்றன. இவைகளின் சங்கீதம் 18-என்றும் தொகுத்தவர் ஸ்ரீ வேதவியாசர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. வில்ஸன் என்பவர் விஷ்ணுபுராண மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுடையில் சுமார் கி. மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் புராணங்கள் தொகுக்கப்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார். பொதுவாக புராணங்களில் அசர்களின் வம்சாவளிகளும் அவர்களின் கல்வெட்டுகளும், சிலாசாசனங்களும் கல்வி கேள்விகளுக்கு ஆதரவளித்ததைப்பற்றியும் விவரங்கள் இருக்கின்றன. புராணஸம்ஹிதைகளுக்கு ஆக்யானம், உபாக்கியானம், காதை, கல்பசுத்தி முதலியவைகளை வேதவியாசரே எழுதியதாக வில்லன்சுறுகிறார். கண்ணால் பார்த்தற்கு ஆக்யானம் என்றும், பிறரிடமிருந்து கேட்டதற்கு உபாக்கியானம் என்றும், மூதாதையர்களைப்பற்றிய பாடல்களுக்கு காதை என்றும் சிரார்த்த சடங்குகளுக்கு கல்பசுத்தி என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அமரசிம்மர் கூறுகிறபடி, புராணங்களில் 1. சர்க்கம் (உலகசிருஷ்டி) 2. பிரதிசர்க்கம் (உலகத்தை அழித்த மறுபடியும் உண்டாக்குதல்) 3. வம்சம் (அரசனின் வம்சாவளி.) 4. மன்வந்தரம் (மனுக்களின் காலம்) 5. வம்சாஜ சரிதம். (சூரிய சந்திர வம்சத்தாசர்களின் சரித்திரம்) முதலியவைகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிருட்மாவை விசேஷித்துச் சொல்லும் புராணங்களுக்கு ராஜஸ புராணங்கள் என்றும் விஷ்ணுவைப்பற்றிக் கூறப்படுகின்றன. ஸாத்திய புராணங்கள் என்றும் சிவனைப்பற்றிச் சொல்பவைகளுக்குத் தாமஸ புராணங்கள் என்றும் பிறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கருதப்படுகிறது. சுருதிக்காகத் தம்பிராவை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். துத்துபி, ஆடம்பரம், பூமிதுத்துபி, வனஸ்பதி, ஆகாதி முதலியன கையால் அடித்து வாசிக்கும் வாத்தியங்கள். அக்காவத்திலேயே சங்கீதத்தொழிலை மேற்கொண்ட (Professional musicians of either sex) ஆண்பெண்கள் வித்வான்களாக விளங்கினர். பொதுவாக ஸ்திரீகள் சங்கீத வித்வான்களை அதிகமாய் ஆதரித்துவந்ததாகத் தெரிகிறது.

ரிக்வேதம் ஆதியில் மூன்று ஸ்தாயிகளில் அதாவது உதரத்த, அனுதரத்த, ஸ்வரித முதலிய ஸ்தாயிகளில் பாடப்பட்டது. சாம வேதத்திலும் இம் மூன்று ஸ்தாயிகள் உண்டு. உதரத்தத்தில் லக்ஷாத காந்தாரங்களும் அனுதரத்தத்தில் ரிஷபதை வதங்களும் ஸ்வரிதத்தில் ஷட்ஜம், மத்யமம், பஞ்சமம் ஆகிய ஸ்வரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாக பாணினி தன்னுடைய சிஷ்யையில் எழுதியிருக்கிறார். ரிக்வேதத்திலுள்ள கடைசிபாட்டுகளில் சில பாடல்களும் யஜுர்வேதப் பாடல்களும் சாமவேத முதற் பாடல்களும் 5-ஸ்வரங்களுள்ளவைகளாகத்தானிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் சாமவேத காலத்தில் எழுஸ்வரங்களோடு கூடிய ஒரு ஸ்தாயி (Scale) ஏற்பட்டுவிட்டது. மேலும் பாணினியின் சிஷ்யையில் ஸ்வரங்களைப் பற்றி சொல்லியிருப்பதிலிருந்து தற்கால வாதி ஸம்வாதித்வம் அப்பொழுதே ஏற்பட்டுவிட்டதென்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது. வாதி ஸம்வாதி என்ற பெயர் தான் இடப்படவில்லை. சாமவேதத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ராகம் கரஹரப்பிரியா என்று கருதப்படுகிறது. அதில் சதுஸ்ருதி ரிஷபம், சாதாரண காந்தாரம் சுத்தமத்யமம் பஞ்சமம், சதுஸ்ருதிதைவதம், கைசிகரிஷாதம். ஆதிகாவத்து ராக முறையில் இதை சைந்தவி என்று சொல்லப்பட்டது. சாமவேத காலத்தில் ராகம் என்பது அபிவிருத்தியடையவில்லை. ஆகையால் சாமவேதத்தில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருப்பதை சாம சப்தகம் என்று சொல்லிவந்தார்கள். சாமவேதத்தைப் பாடும்பொழுது சங்கீதத்திற்காக சாஹித்தியத்தைப் பிறித்தும் சாஹித்தியத்திலில்லாத "தோய்" முதலிய பதங்களைச் சேர்த்தும் பாடுகிறார்கள். இதில் தகுந்த ஆராய்ச்சியெய்து வேதவித்துக்களைக்கொண்டு சாமகான முறையைச் சீர்திருத்தம் செய்வது அவசியம்.

நமக்கு வேதங்களிலுள்ள ஸ்வரங்களைப்பற்றி ஸ்ரீ அய்யா சாஸ்திரிகள் இயற்றிய "ஸப்தஸ்வரஸிந்து" என்ற நூல் அறிவிக்கிறது. வேதங்களை அத்தியயனம் செய்யும்பொழுது உச்சாரண முறைகளும் ஆதியில் 18-ரிஷிகளால் எழுதப்பட்ட 18-ஸ்வர சிஷ்யைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாகக் காண்கிறோம். பிறகு வேதசாகைகளும் பிரதிசாகைகளும் ஏற்பட்டன. இவைகளுக்குப்பிறகு வந்திருக்கிற சிஷ்யைகள் என்பவைகள் 74-ரிஷிகளால் எழுதப்பட்டன. யாக்ருவல்கியர் முதலிய 40-கிரந்தகர்த்தர்கள் அனேக ஸங்கிரஹ கிரந்தங்களைத்தத்தம் போல் எழுதி ஸ்வர உச்சாரண முறையை விவரித்திருக்கிறார்கள். ஆரியர்களுடைய சங்கீதத்தில் ஆதிகாவத்திலேயே ஸப்தஸ்வரங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவும் அத்தியயன காலத்திலும் யாககாரியங்களிலும் கானம் செய்யும்போதும் ஸப்தஸ்வரங்கள் வழங்கப்பட்டன என்பது நமக்கு விளங்குகிறது. ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் தமது பாஷ்யத்தில் மத்த்யம், மத்யம், தாரம் என்ற மூன்று ஸ்தாயிகளிலும் ஸப்தஸ்வரங்கள் தனித்தனியே வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வரங்களுக்கு யமம் என்ற பெயரும் உண்டு. கான காலத்தில் ஸ்வரங்கள் அவரோகண முறையில் தான் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கல்பசூத்திரத்தில் ஆதிகாவத்திலேயே பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் சங்கீதத்தொழிலை மேற்கொண்டு யாககாலங்களில் வீணை வாசித்துப் பாடினார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆபஸ்தம்ப சிரோளத சூத்திரத்திலும் சாமகானத்திற்கு வீணை பக்கவாததியமாய் உபகானத்திற்கு உபயோகப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ வித்யாரண்யியரது பாஷ்யத்தில் "பத்தினிகள் சாமகானம் செய்யும்போது பக்கவாததியம் வாசிக்கவேண்டும்; அதாவது வீணையைக் கொண்டு உபகானம் செய்யவேண்டும்; என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரியர்களின் சங்கீதத்தில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது யாதெனில் யாககாலங்களில் பாடுவதற்கு வெளிகே கானத்தை பொட்டி ஸ்ரீவித்தியங்கள் இயற்றப்பட்டு அவைகளுக்கு "காதைகள்" என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டதாகவும் அவைகள் கர்த்தன காலங்களிலும் சிற்சில (ஸஹமஹா இதம்

லிருத்தும் ஒருவாறு தெரிகிறது. வேதகாலத்தில் அவரோடணம் தானிருந்தது என்றால் இப்பொழுது ஏம் வழங்கும் ஆரோகணம் அவரோணம் முதன் முதல் எப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் என்று ஆராய்ந்தபார்த்தோமேயானால், உபநிஷத் காலத்தில்தான் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும், என்று சொல்லுவதற்கிடமிருக்கிறது. நாரதர் இயற்றிய நாரதபரிவாரஜக உபநிஷத்தில் முதன் முதலில் "ஸிகமபதி" என்ற சங்கீத காணப்படுகிறது. அதே உபநிஷத்தில் நாரதர் ஸப்தஸ்வரங்களை உபயோகித்தார் என்றும் அவை வைராக்கியத்தைத் தாக்கடிபவைகள் என்றும் பிரபஞ்சத்திலிருந்து மனதைத்திருப்பி பகவானுடைய திரு அவதாரங்களை வர்ணிக்கும் ஹரி கதைகளால் மானிடர்களை மயங்கச் செய்தார் என்று அறிகிறோம். வாஹு உபநிஷத்தில் நாட்டியம் சங்கீதம் இவைகள் யோகத்திற்கு வேண்டியவைகள் என்றும், சங்கீதம், தாளம், லயம், வாத்தியம் இந்த விஷயங்களைக்கவனிக் கும் நடிபைப்போல்" கம் ஐம்புலங்களையும் அடக்கி பரப்பிரம்மத் தைத்தியானம் செய்வதை யோகி எப்பொழுதும் கவனிக்கவேண் டும் என்பதை ஐடி உபநிஷத்தின் இரண்டாவது அம்சத்தில் காண்கிறோம். பிறகு பாதருடைய நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் வரப்போரும் விஷயங்கள் உபநிஷத் காலத்திலேயே கையாளப் பட்டு வந்திருக்கிறது. அந்தக்காலத்தில் சங்கீதசாஸ்திரம், சங்கீதகலைஇரண்டும் மகோன்னதமான நிலையிலிருந்திருக்கிறது. சங்கீதத்தையே தொழிலாக மேற்கொண்ட பலவகைப் பிரிவினைகள் இருந்தன. பல ஜாதிகளுக்குத் தனித்தனி பெயர்கள் இடிகிறதுபோல் அக்காலத்துச் சங்கீதத் தொழிலாளிகளுக்கு சூதன், சைலுஷன், வீனாவாதன், கணகன், துணவம் ஊதுவோன் பாணிசங்காதன், அனுக்ரோசன், சங்கம் ஊதுவோன் முதலிய பெயர்கள் அளிக்கப்பட்டன.

நர்த்தன காலத்தில் பாடுபவன் சூதன்.
தானியை ஆட்டிவைப்பவன் சைலுஷன்.
வீணை வாசித்து உப்பவன் வீனாவாதன்.
ஸ்வரம், ச்ருதி, தாளம் இவைகளைக் கணக்கிடுபவன்கணகன்
துணவம் என்ற துணைக்கருவியை ஊதுபவன் துணவம் ஊது
வோன்.

ஜாவா முதலிய தளக்கருவிகளை உபயோகிப்பவன் பாணி சங்காதன்.

கட்டியக்காரனுக்குத்தான் அனுக்ரோசன் என்றும் பெயர். சங்கை ஊதுபவன் சங்கம் ஊதுவோன்.

வாய்ப்பாட்டு வாத்தியகோஷ்டி முதலியன அக்காலத்திலேயே விலத்தாமாயிருந்திருக்கிறது. சாஷித்தியங்கள் இயற்றதல், அரசர்களின் திக்கிஜயங்களைப்பற்றியும், சன்கொடை, சிவசா சனம் முதலியவைகளைப்பற்றியும் கதைகள் அமைத்தல் முத லியவைகள் உபநிஷத்காலத்திலேயே சன்கு அபிவிருத்தியடைந் திருந்தது. ஐதரேய உபநிஷத்திலும், மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புபவர்கள் பல வித்தைகளை அப்பியாசம் செய்யவேண்டும் என்றும் அதில் சங்கீத வித்தை ஒன்று என்றும் அக்காலத்தை தாசஷயர் என்பவர் கவனித்தமுறையையும் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபநிஷத்தில் சப்தங்களைக் கணக்கிடுவது பற்றி (Accounties) விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காற்று சப்தத் தை உண்டாக்கி அதிலிருந்து ஸ்வரங்கள் கணக்கிடப்பட்டு வீணை முதலிய வாத்தியங்களைக்கொண்டு பரிசீலனை செய்யப்பட்டிருந் ததையும் அறிகிறோம். காற்றினால் சப்தம் உண்டாக்கப்பட்டு அதிலிருந்து ஸ்வரமுகமேற்பட்டு அவைகளை வீணை முதலிய வாத்தியங்களில் கணக்கிட்டு வாசித்து அதன் மூலம் பிராணவித் தைச் சித்தியடையும்படி அக்காலத்து மனிதர்கள் செய்து கொண்டார்கள்.

ராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய இதிகாச காலத்தில் சங்கீதம் படிப்படியாய் அபிவிருத்தி யடைந்தது. ராமாயணம் சங்கீதரூபமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மகாபாரதத்திலும் பாடவேண்டிய பாகங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. மானீவில்லி யம்ஸ் முதலிய பலமேகாட்டு அறிஞர்களின் அபிப்பிராயப்படி ராமாயணம் கி. மு. மூன்றாறாவது நூற்றாண்டில் நடந்திருக்கக் கூடும் என்று ஏற்படுகிறது. அது வால்மீகி மகிஷிவினால் வட மொழியில் எழுதப்பட்டது. ராமாயணக்கதையிலிருக்கும் ராமம், அது சங்கீதமாய்க் கவனம் செய்யப்பட்டதால் தான் விசேஷ

I. ராஜஸ அல்லது பிரும்மாவைப்பற்றிய புராணங்கள்:—

1. பிரம்ம 2. பிரம்மாண்ட 3. பிரம்மாவைவர்த்த
4. மார்க்கண்டேய. 5. பாலிஷ்ய. 6. வாமன புராணங்கள்.

II. ஸாத்விக அல்லது விஷ்ணுவைப்பற்றிய புராணங்கள்:—

1. விஷ்ணு. 2. பாகவத. 3. நாரதீய, 4. கருட.
 5. பத்ம. 6. வராக. புராணங்கள்.
- இவைகளை வைஷ்ணவ புராணங்கள் என்றும் சொல்வதுண்டு.

III. தாமஸ அல்லது சிவனைப்பற்றிய புராணங்கள்:—

1. சிவ. 2. சிங்க. 3. ஸ்காந்த. 4. அக்னி. 5. மத்ய
6. கூர்ம புராணங்கள். இவைகள் சைவ புராணங்கள் என்று கூறுவதுண்டு இவைகளை மஹாபுராணங்கள் என்றும் இவைகளுக்கு 18 உப்புராணங்கள் என்ற, 1. ஸனத்குமார. 2. நாகிம்ம. 3. நாரதீய, 4. சிவ. 5. துர்வாச. 6. கபில. 7. மானவ. 8. ஓளசனச. 9. வருண. 10. காலிக. 11. சாம்ப. 12. கந்தி. 13. ஸௌர, 14. பாசர். 15. ஆதித்திய. 15. மஹேசுவர். 17. பாகவத. 18. வாலிஷ்ட என்ற உப

புராணங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவைகளின் உண்மையைப்பற்றி (Authenticity) பல அபிப்பிராய பேதங்களிருக்கின்றன. ஆனால் பொதுவாக ஸ்லா கட்டிவருக்கும் சமமான ஸ்தானம் புராணங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. புராணங்களில் சங்கீதத்தின் பெறுமையைப் பற்றியும் அவ்வப்பொழுது சங்கீதம் அபிவிருத்திபடைந்ததைப்பற்றியும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விஷ்ணு புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், ஸ்காந்த புராணம், விஷ்ணு தர்மோத்தம், வாயு புராணம் முதலியவைகளில் சங்கீத அபிவிருத்தியைக் காட்டும் குறிப்புகள் சிறைய இருக்கின்றன.

மார்க்கண்டேய புராணத்தில் 21-வது அத்தியாயத்தில் கம்பன், அச்வதார என்ற இரண்டு காகங்கள் பாரசீகத்தைக்குறி

ந்துத் தவம்செய்தபொழுது ஸர்வவி பிரஸன்னமாகி ஏழு சுத்த ஜாதிகளையும் அந்த ஜாதிகளில் இயற்றிய ஏழுகீதங்களையும் உப தேசித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தான் ராகதாளங்களில் ஜாதி உற்பத்திக்கு ஆதாரம் என்று நாம் உணர்வேண்டியிருக்கிறது. புராணகாலத்திலேயே ஸங்கீதத்தில் ஜாதி பேதம் ஏற்பட்டுவிட்டது வாயுபுராணத்தில் சப்த ஸ்வரங்களைப்பற்றியும் மூன்று கிராமங்களைப்பற்றியும், மூர்ச்சனைகள், ராகங்கள், கீதாலங்காரங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றியும், கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாயுபுராணத்தில் மத்தியமக்கிராமம் பிரதானமாகியிருப்பதாயும், ஷட்ஜமத்தியமக்கிராமங்களில் 4-மூர்ச்சனைகள் ஏற்படுவதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்காந்தபுராணத்தில் துவாரகையின் விசேஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து 26-வது அத்தியாயத்தில் ஹரிபஜனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் எல்லா பாஷைகளிலும் பகவானை பஜனை செய்யலாம் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. புராணகாலத்திய சங்கீதநிலையை விஷ்ணு தர்மோத்திரத்தில் பல சூத்திரங்கள் மூலமாய் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்கீதத்திற்காக டொடூவில் 2-தனிப்பட்ட அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகளில் ஒன்று கீதலக்ஷணம், மற்றொன்று வாத்நியலக்ஷணம். புராணகாலத்தில் அப்ராதகம், உல்லோப்யகம், மந்தகம் மகரி, ஓளவேணகம். ஸரோபிந்து, ரிக்காதை, பாணிகா, தாஷகிதா, பரம்மகீதா, ஆகிய ஸங்கீதங்கள் ஏற்பட்டன.

ஸ்மிருதிகளிலும் சங்கீதம் தகுந்த ஸ்தானத்தை வலியுக்கிறது. ரிஷிகளுக்குமானதை அடக்குவதற்கு ஸங்கீதவிதையை யும் சன்னியாசிகளுக்கு சங்கீத அபிப்பிராயத்தை ஒரு பிராச்சித்தமாக யாக்குவல்யர் விதித்திருக்கிறார். அதே பாக்குவல்யர் வினை வாசிப்பதில் சமர்த்தனுக்கும், ச்ருதி ஜாதி இவைகளில் சமர்த்தனுக்கும் தாளஞ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் கிராமில்லாமல் மோகும் கிடைக்கும் என்று ஸ்மிருதியில் கூறியிருக்கிறார்.

உபநிஷத்துகள் ஏற்பட்டபொழுது ஸங்கீதமும் படிப்படியாய் அபிவிருத்தியடைந்தது. வேதகாலத்தில் ஸ்வரங்களை அவரோகணக் கிராமமாகவே உச்சரித்தார்கள் என்று வித்யரணயருடைய பாஷ்யத்திலிருந்தும் சாமகானம் பாடப்படுவதி

விட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. பொதுவாகத் தொல்காப்பியத்தில் ஆதித் தமிழர்களின் விவசாயம், ராஜாதி, சங்கீத விலை, விணையின் வகைகள் முதலியன தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அபிரகாம்பண்டிதரின் கருணாமிர்தசாகம் முதற்பாகம் (6-வது பக்கத்தில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'வாழையடிவாழையாய் வம்ச பரம்பரையாய்க் கோயில் சம்பளங்களினால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த கடன மாதர்களும், அவர்கள் அண்ணாடிகளும், சாகசாகாரர்களும், தவுல்காரர்களும், ஓச்சர்களும், புல்லாங்குழல் வாசிப்பவர்களும், விணை வாசிப்பவர்களும், சங்கீதசாஸ்திரத்தைப்பேணி காணதவரையும் படித்துவருகிறார்கள்.' தென்னிந்தியாவில் சுமார் 4440 வருடங்களாக இருந்த முதற் சங்கத்தாரும் மற்றவர்களும் ஆதரித்த அனேக நூல்களும் எழுதப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆதியில் முதலாசார, முதலுருகு, பஞ்சபாரதியம், களரியாசிகை முதலிய சங்கீத நூல்கள் இசைத் தமிழைப்பற்றி இருந்ததாகவும், அவைகள் ஜலப்பிரளயத்தில் அழிந்துபோயின என்றும் தற்காலத்தா தமிழ்நூல்களில் காண்கிறோம். 1000 தந்திகள் பூட்டிய பெருங்கலம் என்ற பேரியாழும் அக்காலத்தில் இருந்ததாகவும் பஞ்சபாரதியம் எழுதிய காரதர் அதை வாசித்துப் பிறருக்கும் போதித்து "யாழாசிரியனாகிய காரதன்" என்ற பெயரையும் அக்காலத்திலேயே வாக்கியிருந்தார் என்பதை அறிகிறோம். பிறகு காரதருடைய பஞ்சபாரதியத்தையும் மற்றும் சில நூல்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அகத்தியர் சில சங்கீத சூத்திரங்களும், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரமும் எழுதியுள்ளார்கள். தலைச்சங்க காலத்தில் ஏராளமான தமிழ் சங்கீத நூல்கள் இருந்தனவென்றும் சங்கீதமும் உன்னத நிலைமையிலிருந்ததென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரமசிவனே தனதுபத்தன் பாணபத்திரானுக்காக விணையில் சாதாரி சாகம் வாசித்தார் என்றும் பாணபத்திரனின் மணையின் விணுகானம் சிறந்தது என்று சாட்சி சொன்னதாகவும் கூறப்படுகிறது.

முதற்சங்கம் கடல் கொள்ளப்பட்டபொழுது அதிலிருந்து கப்பியிலவர் சற்று வடக்கே வந்துகாடபுறத்தில் இரண்டாம் சங்கம் ஏற்படுத்தினார்கள் இதில் சங்கீதம் சீர்கெட்டிருந்ததாகத்தெரிகிறது. பெருங்கலம் வாசிப்பது கின்றது. காரதரின் கானத்தை ஒழுங்காய்ப்பாடுவதையும் விட்டுவிட்டார்கள். இடைச் சங்கமும் கடல் கொள்ளப்பட்டது. அதிலிருந்து கப்பியமுடத்திருமாறன் என்ற பாண்டிய அரசன் வடக்கேவந்து கடல் ஆலவாய் என்ற வடமதுரையை ஸ்தாபித்து அதில் முன்னுருவது சங்கத்தை ஏற்படுத்தினான். மேலும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே, அதாவது இன்றைக்குச் சுமார் 8000 வருடங்களக்கு முன்பே முல்லை பாழ், குறிஞ்சி பாழ், மருத பாழ், தெய்தல் பாழ் பாலைபாழ், முதலியவைகள் சூ அமைப்போடிருந்ததாக அறிகிறோம்.

சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு எல்லா பல இசை நூல்களும் பேரியாழும் அழிந்துபோயினும் தனது உரைக்குச் சாதகமாக பல நூல்கள் கிடைத்ததாகக்கூறியிருக்கிறார்:— "இனித் தேவ விருடியாகிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணக்கர் பன்னிருவருட் சிவன் பென்னும் அருந்தவமுனி, இடைச்சங்கத்து அநாகுலென்னும் தெய்வப் பாண்டியன் தேரோடு பிசும்புசெல்லோன் திலோத்தமை பென்னும் தெய்வமகளைக்கண்டு தேறிற் கூடினவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முனிவரும் சரியா கிற்கத் தோன்றினமையிற் சாரகுமாரனென அப்பெயர் பெற்ற குமான் இசையறிதற்குச் செய்த இசை துணுக்கமும், பாசைவ முனிவரில் பாமனேந்திரர் செய்த இந் திரகாளியமும், அறிவனார் செய்த பஞ்சமாயும், ஆதிவாய்வார் செய்த பாதசேனாபதியமும், கடைச்சங்க மீரீஇய பாண்டியருட் கவியாங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனார் செய்த முதல்களிலுள்ள வசைக் கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்கூத்தி என்ற மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூலுமென வைத்தும் இந் நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிந்த நூல்களன்றேனும் ஒருபுடையொப்புமை கொண்டு முடித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரையெனக் கொள்க." இவைகளையும் இன்னும் பல தமிழ் சங்கீத நூல்களையும் அபிரகாம்பண்டிதர் தன்னுடைய "கருணாமிர்தசாகம்" முதற்புத்தகத்தில் 81-வது பக்கத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். ஆனால் அவைகளில் கூறியிருக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கீத விஷயங்களை அடியார்க்கு எல்லா எவ்வாறு உபயோகித்துச் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதினார் என்பதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு எல்லா பல இசை நூல்களும் பேரியாழும் அழிந்துபோயினும் தனது உரைக்குச் சாதகமாக பல நூல்கள் கிடைத்ததாகக்கூறியிருக்கிறார்:— "இனித் தேவ விருடியாகிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணக்கர் பன்னிருவருட் சிவன் பென்னும் அருந்தவமுனி, இடைச்சங்கத்து அநாகுலென்னும் தெய்வப் பாண்டியன் தேரோடு பிசும்புசெல்லோன் திலோத்தமை பென்னும் தெய்வமகளைக்கண்டு தேறிற் கூடினவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முனிவரும் சரியா கிற்கத் தோன்றினமையிற் சாரகுமாரனென அப்பெயர் பெற்ற குமான் இசையறிதற்குச் செய்த இசை துணுக்கமும், பாசைவ முனிவரில் பாமனேந்திரர் செய்த இந் திரகாளியமும், அறிவனார் செய்த பஞ்சமாயும், ஆதிவாய்வார் செய்த பாதசேனாபதியமும், கடைச்சங்க மீரீஇய பாண்டியருட் கவியாங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனார் செய்த முதல்களிலுள்ள வசைக் கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்கூத்தி என்ற மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூலுமென வைத்தும் இந் நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிந்த நூல்களன்றேனும் ஒருபுடையொப்புமை கொண்டு முடித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரையெனக் கொள்க." இவைகளையும் இன்னும் பல தமிழ் சங்கீத நூல்களையும் அபிரகாம்பண்டிதர் தன்னுடைய "கருணாமிர்தசாகம்" முதற்புத்தகத்தில் 81-வது பக்கத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். ஆனால் அவைகளில் கூறியிருக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கீத விஷயங்களை அடியார்க்கு எல்லா எவ்வாறு உபயோகித்துச் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதினார் என்பதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும்.

மாயிருக்கிறதாகவும் பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகிறார்கள். மார்க்க சங்கீதத்திலும் கிராமராகங்களிலும் ராமாயணம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ ராமனுடைய புதல்வர்களான குசலவர்கள் ஸ்ரீ ராமனின் அச்வமேதமண்டபத்தில் ராமாயணத்தைப்பாடி தங்கள் சங்கீதத்தினால் அங்கு கூடியிருப்பவர்களை பிரமிக்கச்செய்தார்கள் என்றும் அவர்கள் சங்கீதத்தில் மயங்கிய ஸ்ரீ ராமனும் அப்பொழுதுதான் அவர்களைத் தன்னுடைய புதல்வர்கள் என்பதை அறிந்துகொண்டார் என்பதை ராமாயணத்திலிருந்து அறிந்துகொள்ளுகிறோம். (ஸ்ரீ ராமாயணத்திலிருக்கும் சங்கீதத்தைப் பற்றி ஒரு தனி வியாசம் பிறகு எழுதப்படும்.)

ராமாயணத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் மகாபாரதத்தின் வன பர்வம் (11177-11219). துரோண பர்வம் (2224-2246) சாந்தி பர்வம் (944-955). ஹரிவம்சம் (2324-2359, 8672-8674, 16232) முதலிய பாகங்களில் குறிப்புகள் காணப்படுவதிலிருந்து ராமாயணத்திற்குப் பிறகுதான் மகாபாரதம் நடந்ததாக தெரிகிறது. மகாபாரத காலத்தைப்பற்றி பல அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பினும் இது ராமாயணத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்டதாகவும் சுமார் கி. மு. இரண்டாது நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகவும் மேராட்டு அறிஞர்களாலும் நம் நாட்டு வித்வான்களாலும் கருதப்படுகிறது. மகாபாரதக் கதைகளைப்பற்றிய பாடல் களெல்லாம் கண்ணபரம்பரையாக (oral tradition) வெகுகாலம் சொல்லப்பட்டு வந்ததாக மாக்டானல் அபிப்பிராயப்படுகிறார். விராடபர்வத்தில் விராட அரசனின் பெண்ணுக்கு அருச்சுனன் சங்கீதமும், நடனமும் சொல்லிக்கொடுத்ததாக மகாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பீமனுடைய சந்தியார்தன் பகீரதன் கங்கை கொண்டுவந்ததை மடித்துக்காட்டி அதற்கு வேண்டிய பாடல் களை எந்தராக கிராமத்தில் அமைத்துக்கொண்டதாக ஹரி வம்சத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதிகாலத்து சங்கீதத்தின் அபிவிருத்தி சம்பந்தமாக இதிகாச காலத்தில் நாம் கவனிக்கக்கூடியது என்னவென்றால் கிராமராகங்களுக்கு முக்கியஸ்தானம் அளிக்கப்பட்டது. பாடல்கள் கேவலம் பக்தி மயமாக மாத்திரம் இல்லாமல் மற்றய நவ

ஸங்களிலும் உண்டாக்கப்பட்டன. அரசர்களின் வெற்றி, அவர்கள் ராச்சியபாரத்தின் பெருமைமுதலியவைகள் அடங்கிய யீரம், சோகம், ஆச்சர்யம், பயம், வாதஸல்யம் முதலிய ரஸங்களிலும் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டன.

பண்டய காலத்துத் தமிழ்மக்களின் சங்கீதம்.

ஆதிகாலத்து சரித்திர ஆராய்ச்சியிலிருந்து வந்திய மலை யின் தடையினால் தென்னிந்தியா அன்னியர்கள் படையெடுப்பிலிருந்து காப்பாற்றப் பட்டதாயும், தென்னிந்திய கலைகளும் வெகுகாலம்முதல் அதிக மாறுபாடுகளில்லாமல் வளர்க்கப்பட்டனவென்று அறிகிறோம். தர்ஸ்டன் என்பவரின் "தென்னிந்திய ஜாதிகளும், பிரிவினர்களும்" (Casts and Tribes of Southern India) என்ற நூலில் இந்துமத சமுத்திரத்தில் வெழிரியா என்றகண்டம் இருந்தது என்றும், அது தென்னிந்தியாவோடு சம்பந்தப்பட்ட இந்தியகண்டம் என்றும் அதுதான் ஆதி மனிதர்களின் உற்பத்திஸ்தலம் என்றும் அது ஜலப் பிரளயத்தில் அழிந்துபோயிற்று என்றும், இந்தியாவும் அதைச் சுற்றியுள்ள மற்றய தீவுகளும் ஜலப்பிரளயத்தில் தப்பிய மனிதர்களால் குடியேறப்பட்டது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் வெழிரியாவில் பேசப்பட்டுவந்தது தமிழ் (பாஷை) என்றும் தமிழ் மக்களின் ஆதி இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் இன்றைக்குச் சுமார் 8000 ஆண்டுகளுக்குமுன் கடலால் விழுங்கப்பட்ட தென் மதுரையில் ஆண்டுவந்த நிலந்தருதிருவிற பாண்டியன் காலத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும், அபிரகாம் பண்டிதரின் கருணியிர்த சாகரத்திலிருந்து அறிகிறோம். தொல்காப்பியரின் குருவாகிய அகத்தியர் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ் கழிப்பற்றி 80,000 சூத்திரங்கள் எழுதி அவைகளை 8000மாகக் குறுக்கிச் சூத்திரமாகச் செய்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் தற்காலத்தில் தொல்காப்பியத்தின் 1612 சூத்திரங்கள் தான் வழங்குகின்றன; பாக்கியுள்ளவைகள் அழிந்து

தும்புரு, நாரதர், ஆஞ்சனேயர் முதலியவர்களும் சங்கீத மகிமையும்.

மது புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் மற்றுமுள்ள ஆதிகாவதக் கலை நூல்களிலும் கிடைக்கும் சங்கீதக் குறிப்பு களைக் கொண்டு, மற்றப தேசங்களின் நாகரீகம் சங்கீதம் இவைகள் முன்னேற்றமடையும் முன் இந்தியாவில் முன்னேற்ற மடைந்ததாகத் தெரிகிறது கிரீஸ் முதலிய மேனாட்டு தேசங் களில் 4 ஸ்வரங்கள் (Tetrachord) அடங்கிய சங்கீதம் இருந்த பொழுதே இந்தியாவில் ஸப்தஸ்வரங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று சரித்திர பூர்வமாய் அறிகிறோம். இப்படி முதலில் ஸப்த ஸ்வரங்களை உபயோகித்தவர் நாரதர்தான் என்று உபநிஷத்துக் காலத்து சங்கீதத்திலிருந்து அறிகிறோம். தும்புரு, நாரதர், பர்வதர் முதலியவர்கள் தேவலோகத்திய சங்கீத திபுணர்கள் என்று புராணக் கதைகளிலிருந்து அறிகிறோம். ஆஞ்சனேய ருக்கும் "வலிபாகராண பண்டிதர்" என்ற பெயர் உண்டு. அதாவது அவருக்கு அனேகமாய் எல்லாக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி யுண்டு. அதிலும் அவருக்கு சங்கீதமென்றால் மிகவும் பிரியம்; ஏனென்றால் ராமஜனங்குச் சங்கீதம்தான் இன்றியமையாதது என்பதை மன்குணர்ந்தவர். தும்புரு, நாரதர், ஆஞ்சனேயர் ஆகிய மூவர்களும் ஒரு புராணக் கதையில் சம்பந்தப்பட்டு சங்கீத பந்தயத்தில் (Challenge) புதுந்து சங்கீதத்தின் மகிமை யைத் தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

நாரதர் ஒரு சமயம் பூலோக சஞ்சாரம் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டு அனேக இடங்களுக்கு விஜயம் செய்தார். ஓர் ஊரி லிருந்து மற்றோர் ஊருக்குக் காட்டு மார்க்கமாய்ப் பிரயாணம் செய்யும்பொழுது இவரையும் அறியாமல் இவரது மனம் ஓரிடத் தல் இழுக்கப்பட்டது. நாதப்பிரம்மம்தான் அவ்விதம் நாரதரை இழுத்ததோ என்று முடிவுக்கு வரக்கூடிய அளவில் ஒரு உருக்க மான சங்கீதம்தான் நாரதரை இழுத்தது. அந்த ஆகர்ஷண சக்தி வசப்பட்ட நாரதர் சிறிது தூரம் சென்று பார்க்கையில்

அளவற்ற தபோபலம் சிவந்த கௌசிகர் என்ற மகரிஷி சுருதி லய சமவீதாரப்பாடிக்கொண்டிருந்தார். மனித கானத்தை விட தேவகானம் சிறந்தது என்றும் தேவகானத்திலும் நாரத கானத்திற்கு மகிமை அதிகம் என்று புராணக் கதைகள் சாற்று கின்றன. கௌசிகரின் சங்கீதமோ, நாரதரையும் பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது. அந்த சங்கீதத்தைக் கேட்ட நாரதர் போ னந்தமடைந்ததோடு கில்லாமல் கௌசிகரை மேலுலகத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் கௌசிகரின் சங்கீதத்தைக் கேட்டு மகிழ வேண்டும் என்று மீனத்தார். தன்னுடைய நோக்கத்தை மகரிஷியினிடம் தெரிவிக்கவே அவரும் அதற்கிசைந்தார். இருவர்களும் திவ்விய லோகத்திற்குச் சென்றனர்.

மேலுலகில் எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே அமர்க்களமும் குதூகலமுமாக இருந்தது. பூலோகத்திலிருந்து வந்த ஒருவன் தபோபலம் சிவந்த தேவர்களைக் காட்டிலும் விசேஷமாகப் பாடுகிறான் என்பதைப் பார்க்கத் தேவர்களனைவரும் ஒருங்கே கூடினர். அத்தினம் ஒரு திருவிழாக்காலம் போல் யிருந்த கல கலப்புடனிருந்தது. விளம்பரம் பிரமாதமாயிருந்தது. கம்ப நாட்டாழ்வார் மிதிவையைச் சுற்றி வரும் ராமரை வர்ணீக்கும் பொழுது "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" என்றபடி தேவர்களெல்லோரும் ஒரே முகமாய் கௌசிகரின் வாயையே பார்த்தவண்ணமாயிருந்தனர். விஷ்ணு முதலியோர் வந்து தத்தம் ஆசனத்திலமர்ந்தனர். லட்சுமி வருவதற்குத்தான் கொஞ்சம் தாமதமாயிற்று. ஆனால் லட்சுமி வந்ததும் கூட்டத்திற்குள் சல பமாய் நுழைய முடியாமற்போகவே, தனது வேலைக்காரியை விட்டு முன்பு பூமியில் சவுக்காலடித்துத் தடமேற்படுத்திக் கொண்டு உள்ளே போகவேண்டி நேர்ந்தது. அவ்விதம் அடிக்கையில் ஓடி நாரதர் பேரில் விழுந்தது. ஆனால் மத்தியில் கில்லாது ஓரத்தில் கின்றிருந்ததால் அடி விழுந்திருக்காதே என்று மீனத்து அவர் மனதைச் சமர்தானப்படுத்திக் கொண்டார். லட்சுமி விஷ்ணுவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள தனது ஆசனத்திலமர் தார். விஷ்ணுவும் அந்த சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி ஒரு அக்கிராசனரை ஏற்படுத்தும்படி லட்சுமியிடம் கூறினார். தேவ

N842: 31j
H6.2

புயிருக்கிறது. தற்காலம் நமக்கு கிடைத்திருக்கும் தமிழ் நூல்களிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியது என்னவென்றால் பூர்வம் தமிழ் மக்கள் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் ஆகிய காலத்தில் தகுந்த ஆதாய சங்கீதத்திற்கு அளிக்கப்பட்டு பல அரிய நூல்கள் எழுதப்பட்டதாகவும் ஆதாயக்கு ஏற்ப சில சமயங்களில் அபிவிருத்தியடைந்ததாகவும் சில சமயங்களில் சீர்குலைந்ததாகவும் இருந்தது என்பதுதான் நமக்குப் புலப்படுகிறது.

பிறண்ட் எழுதிய "சங்கீத சரித்திரம்" பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது:— கிஷ்டயோகித்து வாசிக்கக்கூடிய தந்தி வாத்தியங்கள் ஏராளமாயிருந்தன. viol என்பதுதான் பூர்வமாயுள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. அது நமது இந்திய வாத்தியமாகிய கின்னரம் என்பதற்குச் சமம். இது ராவணனால் அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுவந்ததால் இதற்கு ராவணசாரம் என்ற பெயரிருப்பதாகவும் பெளத்த சன்னியாசிகள் இதை அதிகம் உபயோகித்ததாகவும் ஹண்ட் கூறுகிறார். இவங்கையை ஆண்ட ஒரு அரசன் கி.மு. சுமார் 5000 வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த வாத்தியத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கலாம் என்றும் ஷ்யா கின் பிடிவாகிய Gondok இவ்விருந்து உண்டாயிருக்கலாம் என்றும் பாரம்பரியமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வேல்ஸ் தேசத்தில் வழங்கப்படும் Crwth என்ற வாத்தியமும் இவ்விருந்து உண்டானதாகவும் 7 தந்திகளோடுகூடியது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அது கில்லாலும் கிராலாலும் மீட்டியும் வாசிக்கலாம்.

பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டில் ஆதிகாலத்திலிருந்து ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வருவதற்குமுன்பு முதல் உன்னதமான சங்கீதம் கையாளப்பட்டு வந்தது என்றும் தென்னாட்டிற்கு வந்த ஆரியர்களும் தமிழ் சங்கீதத்தைப் பயின்று தேர்ச்சிபெற்றார்களென்றும், பல அரிய சங்கீத வாத்தியங்கள் தென்னாட்டில் இருந்ததாகவும் பல அரிய தமிழ் நூல்கள் இருந்ததாகவும் தமிழ் வரலாறு மூலம் அறிகிறோம். ஆனால் முகம்மதியர்கள் இந்தியாவுக்குவரும்வரையில் நாடெங்கும் ஒரேமாதிரியாயிருந்த சங்கீதம் முகம்மதியர்கள் வந்ததும் வட நாட்டில் பேதம் ஏற்பட்டது

போல் நாளடைவில் தென்னாட்டிலும் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அரசர்களால் போற்றப்பட்ட சங்கீதம் பொது மக்களால் போற்றப்பட்டது. மதுரை தமிழ்சங்க வரலாற்றிலிருந்து பாண்டிய அரசர்களால் போற்றப்பட்ட சங்கீதம் தஞ்சையை ஆண்டுவந்த சோழ அரசர்களாலும், மராட்டிய அரசர்களாலும் நாயக்க மன்னர்களாலும் போற்றப்பட்டதாகச் சரித்திர பூர்வமாய் அறிகிறோம். சிலப்பதிகாரம், அபிரகாம்பண்டிதரின் கருணா மிர்தசாகாரம் முதலிய நூல்களில் ஆதித்தமிழ் சங்கீதத்தைப்பற்றி பெருமையாக எழுதப்பட்டிருக்கிறபோதிலும் அதில் ஆரியக் கலப்பு அதிகம் தென்படுகிறபடியால் ஆரியசங்கீதத்தினுல்தான் தமிழ் சங்கீதம் அபிவிருத்தியடைந்ததோ என்றுகூட சந்தேகிக்க இடம் இருக்கிறது.

அபிரகாம்பண்டிதர் வேதசங்கீதத்தைப்பற்றி அடிக்கடி கூறுகிறார். நாடார் முதலிய வடமொழியில் சங்கீத நூல்கள் இயற்றியவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் அடிக்கடி வருகின்றன. கிருஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே செழிப்பாயிருந்த பிராமண காலத்தும் உபவிஷத்து காலத்தும் சங்கீதத்தைப்பற்றியும் கூறப்படுகிறது. யாகங்களில் சங்கீதம் முக்கியஸ்தானம் வகிப்பதைப்பற்றியும் வாய்ப்பாட்டு, கிளை ஆகியவைகள் கலந்த சங்கீதம் யாக காலத்தில் வழங்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிற பல குறிப்புகளிலிருந்து தென்னாட்டு சங்கீதத்தில் ஆரியக்கலப்பை அறிகிறோம். தென்னாட்டு சங்கீதத்தில் ஆரியக்கலப்பா அல்லது ஆரிய சங்கீதத்தில் தென்னாட்டு சங்கீதக்கலப்பா என்ற ஆராய்ச்சியில் புருந்தால் எதிர்பார்க்கிறபலன் கிடைக்காமலிருப்பதுடன் அவைசியமான வாதத்திற்கும் அகரணமாய் அபிப்பிராய பேதத்திற்கும் இடம் ஏற்படும். நமது சோக்கம் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஈடுபடல் வேண்டுமே யல்லாது விவாதத்தில் புருதல் பிப்போஜனமளிக்காது. எனவே, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆதாரங்களைக்கொண்டு ஆதிகாலத்த தென்னாட்டு சங்கீதம் உயர்ந்ததாயிருக்கவேண்டும், என்ற முடிவுக்கு வரலாம். (தொடரும்)

லெட் அலங்காரம் செய்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள். துணி மணி டாப்லெட் முதலியவைகளில் ரேஷனில்லாத காலமான தால் எல்லோரும் சிறந்த நாகரீக முறையில் செல்ல முடிந்தது. இந்தக் காலமாயிருந்தால் அப்படியெல்லாம் முடிந்திருக்காது.

இவ்வளவு தட்புடலுக்கு மத்தியில் நாரதர் சுருதி சேர்த்துக்கொண்டு பாட ஆரம்பித்தார். எங்கும் ஒரே சிசுப்த மாயிருந்தது. எல்லோரும் நாரத கானம் என்றால் அதன்மகி மையே வேறு என்று நோஷிக்கும்படி மிகவும் உயர்வாய்ப்பாடி னார். தும்புருவோ தனது திறமை பூராவும் காண்பித்து சகல ரும் பிரயிக்கும்படி பாடினார். இனி ஆஞ்சனேயர்தான் ஜட்ஜ் மெண்ட் கொடுக்கவேண்டியது பாக்கி. ஆனால் நவ விபாகாண பண்டிதராயிருந்தாலும் சங்கீதத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்த போதிலும் தேவரிஷிகளாகிய தும்புரு நாரதர் விஷயத்தில் ஜட்ஜ் மெண்ட் சொல்லுவதற்குக் கொஞ்சம் யோசித்தார். ஒருவாறு மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு இரு மகரிஷிகளையும் பார்த்துப் பின் வருமாறு, ஆஞ்சனேயர் கூறினார்: - "மகரிஷிகளே! தபச்சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் மிகவும் பூஜாபலம்செய்து இத் தேவ நிலையை அடைந்திருக்கிறீர்கள். அநிலும் பகவானைத் தேனபிஷேகம் செய்தீர்களோ என்னமோ தெரியவில்லை. அத னால்தான் உங்களுக்கு மிகவும் விலையுயர்ந்த சாரீரம் அமைப்ப் பெற்றதோ! இவ்வளவு விசேஷக்ஞானத்தையுடைய உங்கள் விஷயத்தில் ஜட்ஜ்மெண்ட் கூறுவதே பெரிய அபசாரம். இருப் பினும் எனது அபிப்பிராயப்படி நீங்கள் நடந்துகொள்வதாகவும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டபடியால் என்னை ஏதாவது உளரவேண் டிய நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டீர்கள். ஆகையால் எனக் குத் தெரிந்ததை உளரிவிடுகிறேன். உசிதம்போல் செய்து கொள்ளுங்கள். உங்களில் ஒருவர் உயர்வுமற்றொருவர் தாழ்வு என்று சொல்லி பாபமுட்டையைக் கட்டிக்கொள்ளப் பிரியவில் லாதபடியால், என்வேறு ஒரு உபாயம் செய்பதீர்மானித்திருக் கிறேன். எனக்குத்தெரிந்தவரையில் நானும் பாடுகிறேன்; அம் மாதிரி யார்பாட்டு இருக்கிறதோ, அவர் உயர்ந்தவராக நினைக் கப்பட்டும்." சகல சாஸ்திரங்களும் சங்கீதத்திலும் அபரிமித மான க்ஞானத்தையுடையவராதலால் ஆஞ்சனேயர் பாட்டு

உண்மையில் மிகவும் விசேஷமாய்த்தானிருக்கும்; அப்படியே தான் இருந்தது. குண்டக்கிரியா என்ற ராகத்தை ஆஞ்சனே யர் பாடப்ப்ட அடைக்கேட்டு அவர் உட்கார்ந்திருந்தமலை உருகி ஆராய்ப்பெருகி ஓடியது. இதைப்பார்த்த தும்புரு நா தர் இருவர்களும் யிருந்த சிவப்பும் வெட்கமுமடைந்த தங்க ளால் அவ்விதம் உருக்கமாய்ப்பாட முடியாததபற்றி வருந்தி இருவரும் சமரஸப்பட்டு ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் இன்னும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கிறது என்ற முடிவுடன் தங்களிருப்பிடம் அடைந்தார்கள்.

தேவலோகத்தில் யிருந்த கியாதிபடைத்த தும்புரு நா தரே ஆஞ்சனேயரிடத்தில் அவமானமடையும்படி ஏற்பட்டுவிட் டதென்றால் ஆஞ்சனேயர் சம்மா இருப்பாரா? இருக்கமாட் டார். சிண்டு கொஞ்சம் விரைத்துத்தானிருக்கும். அது சம யம் ஆஞ்சனேயர் ஸ்ரீ ராமபிரானின் அரண்மனையில் வசித்துவந் தார். ஆஞ்சனேயர் மமதைகொண்டிருப்பது ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. அவரும் ஆஞ்சனேயரின் மம தையை அடக்கவேண்டும் என்று வேகங்கொண்டார். அதற் கேற்றபடி அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ராமபிரான் வேட்டையாடுவதற்காகக் கான கம் சென்றார். தனதிஷ்டப்படி யெல்லாம் வேட்டையாடிய பிறகு மாலையில் மிகவும் களைப்படைந்தவராய் தாகசாந்திக்காக ஒரு முனிவரின் ஆச்சிரமத்தையடைந்தார். அந்த முனிவருக்கு ஸப்தஸ்வரங்களும் உருவெடுத்துவந்ததுபோல் ஏழு பெண் குழற் தைகள் உண்டு. மகரிஷியின் அருளாலும் அணக்கிரகத்தினாலும் அப்பெண்கள் சங்கீதத்தில் அளவற்ற தேர்ச்சிபெற்றிருந்தார் கள். அம்முனிச்சிரேஷ்டரும் சாஸ்திர முறைப்படி சிறந்த கானம் பாடினார். இதைக்கேட்ட ஸ்ரீ ராமர் ஆஞ்சனேயரைக் கர்வபங்கம் செய்யத்தகுந்த இடம் இதுவே என்று தீர்மானித் தார். பிறகு அரண்மனையை அடைந்ததும் ஆஞ்சனேயரைக் கூப்பிட்டுப் பின் வருமாறு சொன்னார்: - மாருதி! இன்றுமலை தாகசாந்திக்காக ஒருரிஷியின் ஆச்சிரமத்தில் நுழைந்தபோழுது அங்கு ஒரு ரிஷி தனது ஏழு பெண்களுடன் ஏதோ பாடிக்

வேக சங்கீத வித்வான்களில் தன்னைச் சிறந்தவராகக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் நாரதர் தனக்குத்தான் அப்பேற்றப்பட்ட சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தார். மேலும் இவர்தானே அந்த சங்கீத வித்வானை அழைத்து வந்தவர். ஆகையால் இவருக்குத்தான் சான்ஸ் அதிகம். ஆனால் லட்சுமி "ஏன் தும்புரு அக்கிராசனம் வகிக்கலாமே" என்றதும் நாரதர் முகத்தில் நயாடவில்லை. துக்கம் ஒரு பக்கம் நாரதர் நெஞ்சையடைத்தது; கண்கள் சிவந்தன; மீசை துடித்தன; உதடுகளும் படபடவென்று அடிக்க ஆரம்பித்தன. பாவம் என்ன செய்வார் நாரதர்.

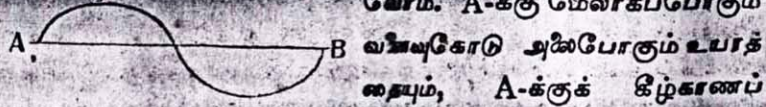
கௌசிகரின் சங்கீதக் கச்சேரி ஆரம்பமாயிற்று. எங்கு பார்த்தாலும் நிச்சந்தமாயிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் நாதமயம். பட்டமாம் பாலாயுகியது. கல்லும் கரைந்தது ஆரூய் ஓட ஆரம்பித்தது, தேவர்களனைவரும் கௌசிகரின் சங்கீதத்திலீடுபட்டு சித்திரத்தில் எழுதப்பட்ட பொம்மைகளானார்கள். கௌசிகரின் கான மகிமைதான் என்னவென்று கூறுவது? சங்கீதக்கச்சேரி முடிந்ததும் தும்புருவும் வந்த மகாவித்வானுக்குத்தகுந்தபடி வந்தவழைபாரம் செய்து அக்கிராசனரின் பிரசங்கத்தை வெகு விமரிசையாய் முடித்தார். ஆனால் இதெல்லாம் நாரதருக்கு நாராசமாயிருந்தது.

சபை கலையும்பொழுது லட்சுமி தனது வேலைக்காரியைக் கொண்டு சவுக்கால் பூமியிலடித்து வழியுண்டாக்கிக்கொண்டு கூட்டத்தை விட்டு வெளியே செல்லும்பொழுது மறுபடியும் நாரதர்பேரில் ஓடி விழுந்தது. ஏற்கனவே நாரதர் மனது புண்பட்டிருந்தது. அதில் கோலிட்டதுபோலாயிற்று இரண்டாந்தாம் அடிவிழுந்தது. அரக்கர்களுக்குரிய முறட்டு குணம் லட்சுமி யினிடத்தில் தோன்றியபடியால் லட்சுமி அரக்கர் வயிற்றில் பிறக்கக்கடவது என்று நாரதர் சபித்துவிட்டார். (அந்த சரபத்திற்கிணங்க லட்சுமியும் ராவணரின் மனைவியான மண்டோதரி வயிற்றில் சீதைபாகப் பிறந்தாள் என்ற கதை ஒன்று, ஒருவித ராயணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதை இங்கு விளக்குவது பொருந்தாது)

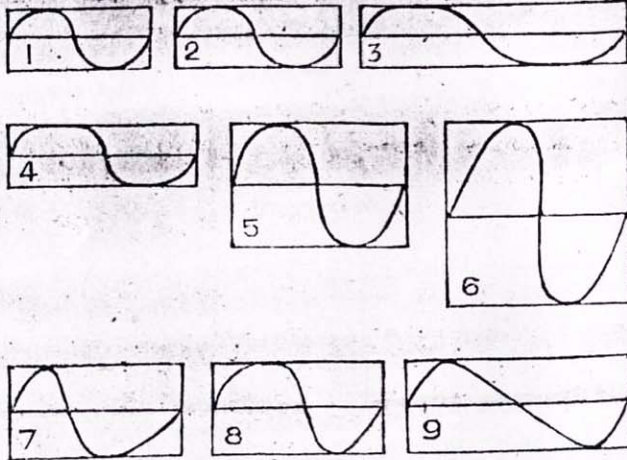
கலகம் செய்யாதிருந்தால் நாரதருடைய மண்டை பதினாயிரம் சுக்காய் வெடித்து விடுமல்லவா. ஆகையினால் நாரதர் சும்மாயிருப்பாரா? சும்மாயிருக்கத்தான் அவருடையசுழி அவரை விட்டு விடுமா ஒருக்காலும் கிடாது. தும்புருவைச்சண்டைக் கிழுத்தார் நாரதர்; தும்புருவுக்கு சங்கீதஞானம் போதாது என்றார். தும்புரு சும்மாயிருப்பாரா? அவரும் நாரதருக்கு சங்கீதஞானம் குண்டாய் என்றார். இப்படியிருவரும் சங்கீதத்தில் ஒருவரை விட ஒருவர் மேம்பட்டவர் என்று கிவாதம் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள். வாய்ச்சண்டை. பெருஞ்சண்டையாகி விபீரத்தில் முடியும்போலாயிற்று. கல்லவேளை ஒருவருக்கொருவர் குடுமியைப் பிடித்துக்கொள்ளுமளவு சண்டை முற்றவில்லை. சமயம் பார்த்து ஆஞ்சனேயர் வந்து சேர்ந்தார். ஆஞ்சனேயரைக் கண்டதும் தும்புருவும் நாரதரும் ஒருவித முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்; அதாவது இருவரும் ஆஞ்சனேயரிடத்தில் பாடவேண்டியது; அவர் யாருடைய சங்கீதம் உயர்வு என்று சொல்லுகிறாரோ அதை இருவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. நாரதருடைய சங்கீதத்தை உயர்வு என்று ஆஞ்சனேயர் சொன்னால் நாரதருக்கு தும்புரு அடிமை; தும்புருவுடையதை உயர்வு என்று சொன்னால் தும்புருவுக்கு நாரதர் அடிமை. என்ற முடிவு ஏற்பாடாயிற்று. இருவரும் சரி என்று ஆஞ்சனேயரை ஜட்ஜாக வைத்து, ஜட்ஜ் என்ற முறையில் அவருக்கு உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டது.

பரபலமான குத்திச் சண்டை என்றால் பார்க்க கோடிக்கணக்காய் கூட்டம் கூடுகிறார்கள். மனிதர்களுக்குள்ளேயே போட்டி என்றால் பிரமாதப்படுகிறதே; தேவர்களுக்குள் போட்டி என்றால் கேழக்கவும் வேண்டுமோ. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே அமாக்களம். எல்லோரும் அவரவர்கள் வேலையை விட்டுவிட்டு தும்புரு நாரதர்களின் போட்டியில் ஈடுபடுவதில் மும்மாமானார்கள். ஆடவர்களெல்லோரும் நீட்டாய் கூவாம் செய்துகொண்டு விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளை அணிந்துகொண்டு அதிவிமரிசையுடன் கல்யாணத்திற்குப் போகிறவர்களைப்போல் சென்றார்கள். ஸ்திரீகளும் அவரவர்களுக்கேற்றவாறு பல தினுசுப்புடவைகளைக் கட்டிக்கொண்டும் பவுடர் முதலிய டாய்

A B என்பதை வெவ் (Level) கோடு என்ற கருத வேம். A-க்கு மேலாகப்போகும்

வளைவுகோடு அலைபோகும் உயரையும், A-க்குக் கீழ்காணப்படும் வளைவுகோடு A-க்குக்கீழ் அலைவரும் பள்ளத்தையும் குறிக்கும். A B என்ற கோட்டை அலையின் நீளம் என்ற கருதலாம். A-யிலிருந்து மேலும் கீழும் போவதை அலையின் கனம் (Amplitude) என்று கருதலாம். மேலே அமையும் அலையின் உயரத்தை கீழே ஏற்படும் அலையின் தாழ்வையும் கொண்டு அலையின் உருவத்தை நிர்ந்தாரணம் செய்யலாம். அப்படி நிர்ந்தாரணம் செய்யும்பொழுது அலையின் நீளம், கனம், அமைப்பு முதலியவைகளைக் கவனித்துச் சொல்லவேண்டும். அதாவது சில அலைகள் நீளத்தில் பேதப்படும்; சில கனத்தில் பேதப்படும்; மற்றும் சில அமைப்பில் பேதப்படும். பேதப்படுவதற்குத் தகுந்தபடி அதனால் ஏற்படும் அசைவிலும் பேதம் ஏற்படும் அசைவில் பேதம் ஏற்படுவதற்குத் தகுந்தபடி பதார்த்தங்களிலும் அசையும் பொழுது அல்லது ஒளி பரவும்பொழுது பரவுதலில் பேதம் ஏற்படும்.

மேலே குறிப்பிட்டிருப்பதில் 1, 2, 3 என்ற மூன்று படங்களும் நீளத்தில் சித்தியாசமாகவும் 4, 5, 6 என்ற மூன்று

படங்களும் கனத்தில் (Amplitude) சித்தியாசமாகவும் 7, 8, 9 என்ற மூன்று படங்களும் அமைப்பில் சித்தியாசமாகவும் காணப்படுகின்றன. நீளம், கனம், அமைப்பு இவைகளில் சித்தியாசம் ஏற்படவே இந்த அலைகளின் அதிர்ச்சியால் அசையும் வஸ்துக்களிலும் சித்தியாசம் ஏற்பட்டு காதத்திலும் சித்தியாசம் உண்டாகிறது. ஆகையினால் தான் காதத்திலும் ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படுகின்றன.

குளத்தில் ஏற்படும் அலைகள்.

குளத்திலுள்ள ஜலத்தில் வேடிக்கைக்காகச் சிறுவர்கள் கற்கள் போடுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஒருகல் ஜலத்தில் விழுந்ததும் அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் வட்டவடிவமான அலைகள் ஏற்படுகின்றன. ஏற்பட்ட இடத்திலிருந்து பல பக்கங்களிலும் பரவுகிறது. ஒரு கல்லோடு சின்று கிட்டால் கொஞ்ச கோத்தில் ஜலமும் அலையும் சின்றுகிடும். ஆனால் கிடாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கற்களைப் போட்டுக்கொண்டு வந்தோமே யானால் ஜலம் பரவுவதற்குப்பதிலாக ஒருவிதகொளிபரவும். அதைத் தான் அலை என்கிறோம். இந்த அலைகள் பரவும்பொழுது குளத்தின் ஜலத்தில் மிதந்த கொண் டிருக்கும் வஸ்துக்கள் அலைகளின் நீளம் கனம் அமைப்பு இவைகளுக்குத் தக்கவாறு மெதுவாகவோ ஆழமாகவோ அமுங்கி அமுங்கி எழுந்திருக்கும். அதாவது அதிர்ச்சி ஏற்படுமிடத்திலிருந்து அலைகள் கிளம்பி நீர்த்தளிகளை அசைத்து அதனால் நீரில் மிதக்கும் வஸ்துக்களும் அசைவுபடுகின்றனவென்று ஏற்படுகிறது. ஒரு நீளமான கயிற்றையோ அல்லது கம்பியையோ எடுத்த முன்னும் பின்னும் அசைத்தால் அலைகள் ஏற்பட்டுப் பரவுகின்றதைப் பார்க்கலாம். கயிற்றிலோ அல்லது கம்பியிலோ வைப்போ அல்லது அசைவு ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தால் அலைகளும் தொடர்பாக ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். ஒரு செகண்டில் எத்தனை வைப்போ ஏற்படுகின்றதோ அத்தனை அலைகள் ஒரு செகண்டில் பரவும். மேலும் வைப்போ அதிக்கமானால் அலைகளின் நீளம் குறையும், வைப்போ குறைந்தால் அலைகளின் நீளம்

கொண்டிருந்தார். அதைக்கேட்ட நான் இதெல்லாம் என்ன பாட்டு. என்னுடைய ஆஞ்சனேயரின் பாட்டுக்குச் சமமாகுமா? என்றேன் "உடனே அந்த ரிஷி" அக்ரூங்கிற்கா பாடத்தெரியும்?" என்று உதாசினமாகப்பேசினார். எனக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது நானையினம் மாருதியை அழைத்து வந்து பாடச்செய்து அவர்களை அவமானமடையச் செய்கிறேன். என்று சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். என்ன சொல்லுகிறாய்?" இதைக்கேட்ட ஆஞ்சனேயர் கொஞ்சம் புன்சிரிப்புடன் பதில்சொன்னார் "பிரபோ, தங்களால் மிகவும் அனுக்கிரகம் செய்யப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். ரிஷி உதாசினமாகப்பேசியதற்குத் தாங்கள் பதில் சொல்லிவந்தது. மிகவும் பொருத்தம் தான். தங்களுடைய இஷ்டப்படி நானே வருகிறேன். தேவலோகத்தில் பெயரும் புகழும் படைத்த தம்புரு நாரதரின் பாச்சாவே என்னிடம் பலிக்கவில்லையே. இந்த ரிஷி எனக்கு எம்மாத்திரம்? நானையினம் பாடி அவரை அவமானம் அடையச் செய்கிறேன்" என்றார் ஆஞ்சனேயர்.

மறகரள் குறிப்பிட்டபடி ஆஞ்சனேயர், ஸ்ரீ ராமபிரான் முதலியோர் ரிஷியின் ஆச்சிரமத்தை அடைந்தனர். முதலில் ஆஞ்சனேயர் தனது மமதை மனையினுச்சியிலிருந்து பாட ஆரம்பித்தார். பாட்டில் ரஸத்தைவிட மமதையின் பாவம்தான் அதிகமாய்த் தென்பட்டது. பாட்டின் ஈடுகில் அபசரம் ஏற்பட்ட படியால் எந்த சரம் அபசரமாகப் பாடப்பட்டதோ அந்தசரத்திற்கு அனுகுணமான ரிஷி பெண்களில் ஒருவள் மூர்ச்சை யடைந்தவிட்டாள். உடனே ரிஷி மிகவும் கோபமடைந்தவராய் ஆஞ்சனேயரைச் சினந்துவிட்டு அவர் பாடிய ராகத்தைச் சுனாமாய்ப்பாடினவுடன் மூர்ச்சித்துக்கிடந்த பெண் மூர்ச்சை தெளிந்தவளாய், இயற்கையான சுபாவமடைந்தாள் இதைக்கேட்டதும், ஆஞ்சனேயர் வெட்கக்கால் முகம் சிறுத்தவராய் சற்று சேரம் ஒன்றும் தெரியாமல் திகைத்தார். அகாரணமாய் மமதைகொண்டதுபற்றி வருத்தினார். இன்னும் சங்கீதத்தில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. எவ்வளவோ இருக்கிறது: என்பதை உணர்ந்தார். அன்றுமுதல் அகாசாதகம் செய்து உயர்ந்த சங்கீதக்ஞானத்தைப் போதித்து ராமபஜனையில் முன்னிலை அளி

கமாய் ஈடுபடத் தீர்மானித்து ரிஷி முதலியவர்களை வணங்கிட்டுச் சென்றார்.

சங்கீதம் கல்யையும் கரைக்கவல்லது என்றும் மூர்ச்சித்தவர்களைக்கூட உயிர்ப்பிக்கக்கூடியது என்றும் அரியசாதகத்தால் பெரியகாரியங்களைச் சாதிக்கவல்லது என்றும் அறிகிறோம். தன்னுடைய அரிய சாதகத்தால் தான் கௌசிகா தேவகானத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட சங்கீதம் பாடியிருக்கிறார் என்பது நன்கு விளங்குகிறது. அதனால்தான் பகவதாராதனத்தில் பக்தர்கள் சங்கீதத்திற்கு முதல் ஸ்தானம்கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

சமுத அலைகள்.

இதற்கு முன் நாதம் உண்டாவதைப் பற்றியும் அது காற்று, ஜலம், மாம் முதலியவைகள் மூலம் பாவுகிறது என்பதை அறிந்துகொண்டோம். நாதம் ஏற்படுவதற்குக் காற்று அவசியம் என்றும் நாதம் பாவுவதற்குத் தகுந்த பதார்த்தங்களும் அவசியமென்பதாகவும் தெரிந்துகொண்டோம். ஆனால் காற்றும் பதார்த்தங்களும் மாத்திரம் நாதத்தைப் பரப்புவதற்குப் போதாது; வஸ்துக்கள் அசையும்பொழுது அதிர்ச்சியுண்டாகி அதனால் அலைகள் ஏற்பட்டு அவைகள் பாவுவதினால்தான் நாதம் பாவுகிறது. எனவே அலைகள் ஏற்படும் விதத்தை முதலில் கவனிக்கவேண்டும்.

சமுத்திரத்தில் ஏற்படும் அலைகள்.

சமுத்திரக்கரையில் நின்றகொண்டு சமுத்திரத்தை நோக்கிப்பார்த்தோமேயானால் அனேக அலைகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இந்த அலைகள் முதலில் உயர்ந்தும் பிறகு தாழ்ந்தும் அமைகின்றன. அலையின் அமைப்பு பின் வருமாறு

அதற்காகவேண்டிய பாட்டையும் பாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அத்வர்யு என்ற குரு பாகமந்திரத்தை செய்முதலிய வஸ்துக்களை (oblations) அக்னியில் சேர்ப்பார்கள் இதற்காகவே பாடுவதற்காக ஏற்பட்ட குருக்கள் சாமவேத சுலோகங்களை சங்கீத மூலமாய் அமைத்துப் பாடும் முறையை யும் முன்பே நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கவேண்டும். ரிக்வேத குடும்ப புத்தகங்கள் போல் சாமவேத நசதிகளும் உண்டாயிருக்கவேண்டும் என்ற வேத ஆராய்ச்சி மூலம் அறிகிறோம்.

ரிக்வேத காலத்திலேயே இந்து ஆரியர்கள் நாகரிகத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாயிருந்தார்கள். சப்த சூங்களையும் அவைகளைப்பலிதமாய் உபயோகிக்கும் முறைகளை அவர்கள் அப்பொழுதே தயார் செய்திருப்பார்கள் என்ற மாக்டானல் கருதுகிறார். ரிக்வேதத்தில் வரும் பல குறிப்புகளிலிருந்து அக்காலத்திலேயே இந்துக்களுக்குப் பல தினசரிசங்கீத முறைகள் தெரிந்திருந்ததாக அறிகிறோம். வாத்திய வகைகளில் கையாலடிக்கும் வாத்தியங்களென்றும் வாயால் ஊதும் வாத்தியங்கள் என்றும் தந்தி வாத்தியங்கள் என்றும் மூவகை வாத்தியங்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கையாலடிக்கும் வாத்தியங்களில் துந்துபியும், ஊதும் வாத்தியங்களில் வேணு அல்லது புல்லாக்குமுலும், தந்தி வாத்தியங்களில் வீணையும் மிகக் கிபாதி பெற்றிருந்தன. மாக்டானல் தனது ஸம்ஸ்கிருதி புத்தகங்களின் வரலாறு என்ற (History of Sanskrit Literature) தூலில் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—“புல்லாக்குமுலின் காதம் கடவுளனுக்கிரகம் பெற்ற பமலோகத்தில் வசிக்கிறவர்கள் காதில் கூட சிழும் என்ற ஒரு ரிஷி சொல்லியிருக்கிறார். வாய்ப்பாட்டு மிகவும் அபிவித்தியடைந்துவிட்டது என்பதை சாமவேதம் ஒதும் முறை பிவிருத்தே அறிந்து கொள்ளலாம். சோம முறைச்சடங்குகளும் (Soma Ritual) இந்து ஐரோனியக் காலத்திலேயே (Indo-Ira-
nean Age) ஏற்பட்டுவிட்டது. ரிக்வேதத்தில் அடிக்கடி பாடுவதைப்பற்றிச் (Singing) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது”. ரிக்வேதப் பண்களிலேயே (Rigvedic Hymns) சாம சுலோகங்கள்

பாடப்படுவதைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வாசிஷ்ட மண்டலத்திலும் வாசிஷ்டர்கள் சாமத்தை சகவரி மாத்திரையில் (Sakvari metre) பாட வல்லவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல்யாணப் பண்ணில் (Marriage hymn) (ரிக் X 85) சூரிபனுடைய கல்யாண ரதத்தில் கட்டப்பட்ட இரு காளைகளும் ரிக்ஞானமும் சாமங்களும் துண்டப்பட்டன என்ற எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆதி காலத்துக் கல்விப் பிரசாரங்களில் (literary production) எங்கு பார்த்தாலும் பாடல்கள் கிரம்பி யிருந்தன என்று பர்னல் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

சாணவ யுகத்தில் சாமவேதத்திற்கு 1000 கிளைகள் (சாகைகள்) என்றும் அவைகள் பலவிதமாகப் பாடப்பட்டன வென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பல முறைகளில் ஏழுக்குத்தான் பெயர்கள் அளிக்கப்பட்டன. அதிலும் ராணயனீயம், கௌதமம் என்ற இருசாகைகள்தான் பிரதானமாகவோ அல்லது பாக்கியிருந்ததாகவோ சாணவ யுகத்திலிருக்கிறது. ஆதி காலத்தில் ஆரியர்கள் எப்படி சாமகானம்பாடினார்கள் என்று திண்ணமாய்ச் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆதி காலத்திலிருந்து கர்ண பரம்பரையர்களவோ அல்லது அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்கள் மூலமாகவோ சாமகானத்தைப் பாடி வந்தவர்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு காலத்திலும் சாமவேதம் பாடும் முறை மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. ஒம் என்பது சாம வேதத்தினுடைய பிரத்தியேக உபயோகம் என்றும் அந்த ஒம்காரத்தை நிரந்தரமாக உபயோகித்து ஆதி காலத்தவர்கள் சாரீரத்தை சாதகப்படுத்திச் சரியான முறையில் வைத்துக்கொண்டார்கள் என்று வி. சி. வைத்தியர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஒம்காரத்தின் மகிமை காண்டோக்கிய உபநிஷத்தில் கன்றாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒழுக்குமுன் ஹரி (ஹி) என்பதைச் சேர்த்துத்தான் வேத சம்பந்தமானவைகளைப் படிக்கிறோம்.

பலதீகையில் சூரி கிருஷ்ண பகவான் “வேதங்களுக்குள் நான் சாம வேதமாயிருக்கிறேன்” என்று அருச்சுனனிடம் கூறியிருக்கிறார். மனோகிலைமையும் அதன் உயர்வும் சங்கீத மூலமாய்க் கடவுள் வணக்கம் செய்வதில் ஏற்படக்கூடும்.

அதிகமாகும். அலைகளில் இருவகையுண்டு:—1. (Transverse Waves) ஊடுருவிச் செல்லும் அலைகள் 2. (Longitudinal Waves) நேரோடலைகள். அலைகள் பதார்த்தங்களில் பரவும் பொழுது பதார்த்தங்களிலுள்ள அணுக்கள் அலைகள் பரவுவதற்குச் செங்குத்தாய் வைப்பரேஷன் செய்தால் ஊடுருவிச் செல்லும் அலைகள் எனப்படும்- அலைகள் எத்திசையில் பரவுகின்றனவோ அத்திசையை நோக்கிப் பதார்த்தங்களிலுள்ள அணுக்களின் வைப்பரேஷன் அல்லது அசைவு ஏற்பட்டால் அவைகளுக்கு நேரோடலைகள் என்று பெயர். இந்த இருவித அலைகளுக்கும் கணபதார்த்தங்களில் செல்லக் கூடிய சக்தி உண்டு. ஆனால் காற்றில் பரவுவதற்கு நேரோடலைகளுக்குத்தான் சக்தியுண்டு. ஆகையினால் காற்றில் ஏற்படும் அதிர்ச்சி நேரோடலைகளாகப் பரிமம் காதை வந்தடைகிறது. அதன் பிறகுதான் நமக்கு ஒலியினுடைய உணர்ச்சியுண்டாகிறது. சப்தங்களின் பேதங்களையும் விசேஷத்தையும் முறைப்படி அறிகிறோம்.

ஊடுருவிச் செல்லும் அலைகளையும் நேரோடலைகளையும் தவிர, தொடர்ந்து செல்லும் அலைகள் (Progressive Waves) என்றும் நிலையாயிருக்கும் அலைகள் (Stationary Waves) என்றும் சில அலைகள் உண்டு. உதாரணமாக ஒரு ட்யூனிங் போர்க்கை (Tuning Fork) எடுத்துக்கொள்வோம். அதிலிருந்து குறிப்பான நீளமுள்ள ஒரு நூலைக்கட்டி மற்றொரு முனையில் ஒரு திராசுத்தட்டை ஒரு வளைபத்தின்மேல் கட்டித்தொங்க விடுவோம். திராசுத்தட்டில் கொஞ்சம் எடைக் கற்களையும் போடுவோம். பிறகு ட்யூனிங் போர்க்கைத் தட்டினால் நூலில் அலைகள் ஏற்படும். அப்பொழுது இந்த நூல் பல பிரிவுகளாகத் (Loops) தென்படும். இந்த நூலில் ஏற்படும் அலைகள் தொடர்ந்து செல்லாதாகையால் அவைகளை தொடர்ந்து செல்லும் அலைகள் என்று சொல்ல முடியாது; ஆனால் அவைகள் இருக்கிற இடத்திலேயே இருக்குமாதலால் நிலையாயிருக்கும் அலைகள் என்று சொல்லவேண்டும். மேலும் அசையும் நூலை உற்றுக் கவனித்தால் சில இடங்களில் அசைவில்லாமலும் சில இடங்களில் அதிக அசையும் ஏற்படுவதாகத் தெரியும். அசைவில்லாத இடங்களை Nodes என்றும், அசையும் இடங்களை Antinodes

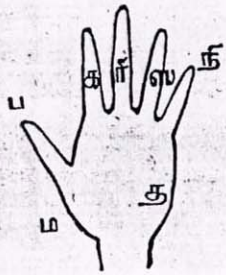
என்றும் சொல்லுகிறோம். இரண்டு Nodes அல்லது Anti-nodes-களுக்கு நடுவிலிருக்கும் தூரம் அலையின் நீளத்தில் பாறியாகும்.

ஆகவே வந்துக்கள் வைப்பரேஷன் செய்யும்பொழுது காற்றில் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு அலைகளாக மாறி காற்றிலேயே பரிமம் காறில் டியூனிங் போர்தான் சப்தம் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, வந்த அலைகளைக் கொண்டு ஒலியை உணருகிறோம். இந்த அலைகளுக்கு உயர்வு, தாழ்வு, நீளம் முதலியவைகள் ஏற்படுவதால் உண்டாகிற ஒலியிலும் அப்பேதங்கள் தென்படும். அலைகளில் ஏற்படும் பேதங்களைக் கொண்டு ஒலியின் ஏற்றத் தாழ்வு, நீளம், கனம் முதலியவைகளை அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

சாம கானம்—கான முறை

வேதங்கள் நான்கிலும் ரிக்வேதத்திற்கு முதல் ஸ்தானமும் சாமவேதத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்தானமும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது ரிக்வேதம் தொகுக்கப்படுவதற்கு (Compilation) முன்பே மனிதனுக்கு இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டதாகவும் ரிக்வேத சுலோகங்களைப் பாக்களாகவே பாடினார்கள் ஆரியர்கள் என்று சரித்திர பூர்வமாக அறிகிறோம். மேலும் ஆரியர்கள் பருகி வந்த சோம பானமும் ஒருவிதமன உத்ஸாகத்தையும் தைரியத்தையும் அளிக்கக் கூடிய பானமாகையால் அதுவே அவர்களைப் பாடும்படி செய்யும். வேத காலத்து, சோமபானத்தை நிவேதனம் செய்துவிட்டு இந்திரனும் சோமபானத்தையும் பற்றிச் சிலாகித்தப் பாடுவார்கள். எப்படி பைபிளுக்கு ப்சாம் புத்தகம் உபயோகப்படுகிறது போல் ரிக்வேதத்திற்கு சாமவேதம் உபயோகமாயிருக்கிறது. வேதகாலத்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட உத்தரங்கு என்பவர் உண்டு; ஏனென்றால் எல்லா குருக்களும் பாடமுடியும் என்பதை எதிர்பார்க்க முடியாதாகையால் உத்தரங்கு அவசியமாய் நியமிக்கப்பட்டார் கள் ஹோத்து என்ற குரு ரிக்வேத சுலோகங்களையும் உத்தரங்கு

பாசயம் என்று வருத்திருக்கிறார்கள். தற்காலத்தில் “ஸரி க ம ப த ி” என்ற ஸப்தஸ்வரங்களை உபயோகிக்கிறோம். இம் முன்று வகுப்பில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் தாரதம்யம் முதலியதுகளைக் கவனிக்கையில் பவயித முடிவுகள் (Conclusions) கிடைக்கின்றன. பாணினி, காரதர், யாக்ஞவல்க்யர் முதல்பவர்களுடைய சிஷ்யுகளில் உதாத்தத்தில் நிஷாதகார்தார மும், அனுதாத்தத்தில் ரிஷபதைவதமும், ஸ்வரிதத்தில் ஷட்ஜம், மத்பமம், பஞ்சமம் அடங்கியிருக்கின்றன என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், யாக்ஞவல்க்யர் தனது சிஷ்யையில் “ஸப்தஸ்வரங்களும் வேதத்தில் வருகிற உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம் இவைகளிலிருந்துதான் அபிவிருத்தியடைந்தன என்று விளக்கியிருக்கிறார். க்ருஷ்டம், ப்ராதமம், த்விதியம், த்ரிதியம், சதுர்த்தம், மந்தரம், அதிஸ்வரம் இவைகளை ஒரு ஸங்கீதக் கைமுலமாக நாரதர் தனது சிஷ்யையில் விளக்கியிருக்கிறார்.

“ம க ரி ஸ த ி ப” என்ற ஸப்த ஸ்வரங்கள் வருகிறதாகக் கூறியிட்டு அதை விளக்குமிடத்து “ப ம க ரி ஸ த ி” என்று ஸங்கீதக் கை போட்டிருக்கிறார். முன்பின் முரண்பாடு ஏற்பட்டிருப்பது நமக்கு நன்கு விளங்குகிறது. இதைப்பற்றி நாரதர் ஒன்றுமே விளக்கவில்லை. ஸாயனர் வேதஸ்வரங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது “சி த ப ம க ரி ஸ” என்ற

முறையைத் தனது “ஸாமவிதானப்ராமணம்” என்ற பாஷ்பத்தில் கூறியிருக்கிறார். எனவே ஸப்தஸ்வர வரிசைகளைப் பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் ஸ்ரீ சேஷகிரி சாஸ்திரி என்பவர் டிடி அபிப்பிராயபேதங்களையும் வேதஸ்வரங்களையும் நன்கு பரிசீலனை செய்து ஸாமவேதத்தில் வருவது “ஸ ரி க ம த ஸ்” என்ற ஆபோகிராகம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் நாரதசிஷ்யை, ஸாமதத்தரம், தைத்திரீயப்ரதிசாகை முதலியவைகளிலிருந்து ஸாமகானம் அவரோகணமாகவே பாடப்படுகிறது என்று அறிகிறோம். ஆதிகாலத்திலும் இப்பொழுதும் பாடப்படும் ஸாமகானத்திய “ம க ரி ஸ த ி ப த” என்ற ஸப்தஸ்வர வரிசைதானிருக்கிறது. மேலே கண்ட பரிசோதனைகளிலிருந்து தற்கால ஸ்வரங்களுக்கும் ஸாம

ஸ்வரங்களுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது என்றும் ஸ்வரங்கள் “ம க ரி ஸ த ி ப” என்பதாக இருந்து பல தூவாசிற்பர்களால் அவரவர்களுடைய கோக்கத்தின்படிக்கும் காலதேசவர்த்தமானத்தையும் அனுசரித்த.

(1) க ரி ஸ. (2) ம க ரி ஸ த ி ப. (3) ப ம க ரி ஸ த ி. (4) சி த ப ம க ரி ஸ என்றபடி பல முறைகளில் சொல்லப்பட்டுள்ளவட்டத்தில் அதாவது உபநிஷத் காலத்திலேயே ஸரி க ம ப த ி என்ற வரிசைக்ரமத்தை அடைந்துவிட்டது. ஸோமயாகம், ஆதிகாலத்துப் புராதன மனிதர்களை வணங்குதல், சந்தரமண்டலத்திலிருப்பதாகக் கருதப்படும். முன்னோர்களை வணங்குதல் முதலிய சந்தர்ப்பங்களில் ஸாமகானம் பாடப்பட்டது. ஸோமயாகத்திற்கு வஸ்த்துக்கள் சேகரிக்கவேண்டிய மாதங்கள் பிடிக்கும் என்றும் அதற்கு வேண்டிய சங்கீத நிகழ்ச்சிகளுக்கு அனேக நாட்கள் பிடிக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஸாம ஸங்கீதத்தோடு சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் மாண்ச்சடங்குகள் (Funeral Rites) சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை, மஹா பாரதத்தில் பிஷ்மருடைய தஹனஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து (சாந்திபர்வம் XVI) அறிகிறோம்.

உதாரணத்திற்கு ஸாமவேதத்தின் முதல் ஸ்லோகம் இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸா ஸ தி த ஸா ஸா ரீ ரி ஸ தி ஸா ரி ஸ காரீ
ஓ க்ஞ ஈ ஆயா . . . ஹி இ வோ ஈ
க க ரி க க ரி ஸா க க ரி க க ரி ஸா ரி காரி ரீ ஸ ஸா
இதோ யா ஹாய் இதோ யா ஹாய் க்ருணா ஹ
க ஸ காரீ க க ரீ க க ரி ஸா க க ரி க க ரி ஸா
வ்யாதா இதோ யா ஹாய் இதோ யா ஹாய்
காரி ரி கரி ஸ காரி காரி ஸ ரீ ஸ ஸ தி தி த
நாயி இஹோ தா ஸா—ஹ ப ஹா ஹா ஆ
தி த ரி ஸ தி த ரீ த ஸ ஸ ஸ தி தா ரீ தா
ஓ ஹோ ஓ வா இ இ இ இ ஷி இ

இதில்வரும் அர்த்தமில்லாத ஸ்தோபாக்களை நீக்கினால் வருவது ஸ்லோகம்:— அதாவது:— அக்ன | ஆயா ஹி | விதயே | க்ருணா | ஹவ்யாதயே | கிஹோதா | ஸ்த்ஸி | பர்ஷி ஷீ ||

சாண்டோக்கிய உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, தேவகி பின் பிள்ளையான கிருஷ்ணருக்கு கோர ஆங்கிரஸர் ஒரு நினை சான வேதாந்தத்தைக் கற்றுக்கொடுத்ததாக ஏற்படுகிறபடியால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரே ஸாமவேதத்தைப் பின்பற்றுபவராயும் இருக்க வாம். சாலிக்ய கானம் என்பதைக் கிருஷ்ணரே கண்டுபிடித்து பாதவ ஸ்திரீகளுடைய கூட்டத்தோடு (Chorus) பாடினார் என்று ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிராமணங்கள் என்ற நூலிலேயே ஸாமவேதத்திற்கு உன்னத ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சூரியகாந்த சாஸ்திரியாரின் ரிக்தந்தரம் என்பதிலிருந்து ஸாமகானம் 7 பக்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

1. ஹும்காரம்: ஹும் என்பதை எல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லுவார்கள்.
2. ப்ராஸ்தாவம்: பிரஸ்தோதிர் சொல்லுகிற முன்னுரைப் பாட்டு.
3. உத்கீதம்: உத்காதிர் பாடும் பாட்டு.
4. ப்ரதிஹாரம்: உத்காதிர் பாடியதும், ப்ரதிஹார்திர் பாடுவது.
5. உபத்ரவம்: உத்கீதம் முடிந்ததும் உத்காதிர் பாடுவது.
6. நிதானம்: முடிவில் எல்லோரும் பாடுவது.
7. ப்ரணவம்: ஓம் என்று எல்லோரும் பாடுவது.

இந்த ஏழில் முன்று பாகங்கள் அதாவது முதல் மூன்றாம் முறையே உதாத்ரம், ஸ்வரிதம், அனுதாத்ரம் போலிருக்கின்றன. ஸ்ரீ N. K. பட்டவர்த்தனரின் அபிப்பிராயப்படி இவை கந்தான் பிறகு ஹரித்துஸ்தானி ஸங்கீதத்தில் வழங்கும் அஸ்தாய், அந்தர், ஆபோக் இவைகளாகவும், கர்ணாட சங்கீதத்தில் வழங்கும் பல்லவி, அனுபல்லவி. சரணம் இவைகளாகவும் அபிவிருத்தி படைந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆதிகாவத்தப் பாடசாலைகளில் ஸாமகானம் போதிக்கப் பட்டு வந்தது. அதனால் சிலவற்றை மனப்பாடமாக உறுப் போடுவதற்குச் சென்கரியமாய் இருந்தது. மனப்பாடமாகச் செய்யும்பொழுது பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக (uniform)ப் பாட ஆரம்பித்தார்கள். எனவே, ஒவ்வொரு பாட சாலையும் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் ஒற்றுமையாகக் கானம் பாடும் முறையைச் சித்தாந்தப்படுத்தினார்கள். இந்த ஒற்றுமையாய்ப்பாடும் முறை சந்தை சொல்லுதல் என்று ஏற்பட்டது. இதிலிருந்துபடிப்படியாக தாளம், உச்சரிப்பில் ஸ்ஷடம், பாவம் முதலியவைகளும் காலக்கிரமத்தில் ஏற்பட்டன. முதலில் மத சம்பந்தமாகவும் பக்தி பூர்வமாகவும், ஸங்கீத மூலமாகவும் சாம கானம் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் ஹாய், ஹாஉ ஹாஉ ஹாஉ வா என்றும் " விதயே " என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் " இவோ ஈ இதோயா ஹாய் " என்று சில அர்த்தமில்லாத எழுத்துக்களையும், பதங்களையும் சேர்த்துப் பாடுகிறார்கள். இதனால் வார்த்தைகளின் உருவமும் அர்த்தமும், கை வேறு, கால் வேறுகப்பிரிக்கப்படுகிறது. அதனால்தான் ஸாமவேதத்தியசூல் (Voice) அவ்வளவுசுத்தமில்லை என்று மனுஸ்ம் ரு தி (IV,124)-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தின் மதம் (Religion of the veda) என்ற நூலில் ப்ளூம்பீல்ட் (Bloomfield) என்பவர் ஸாமவேதத்தின் சங்கீதத்தைப்பற்றிக் கூறியிருந்து, ஸாம ஸங்கீதம் ஸாதாரணமானது என்றும் அரைகுறையான (Quasi-musical Sounds) ஸங்கீத சப்தங்களைக்கொண்டது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். சூர்யகாந்த சாஸ்திரியும் தன்னுடைய " ரிக்தந்தரம் " என்ற நூலில் " ஸாமகானம் வார்த்தைகளின் இலக்கணத்தையும் காமமான அமைப்பையும் கவனிப்பது கை வேறு கால் வேறுகப் பிரித்த அதிலிருக்கும் ஸங்கீதத்திற்காக ஸாகித்யத்தை த்யாகம் செய்திருக்கிறது. " என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸாமகானத்தில் வரும் ஸ்வரங்களுக்குக் க்ருஷ்டம், ப்ரதம், த்விதீயம், த்ரிதீயம், சதுர்த்தம், மந்தரம், அதில்வர்யம் என்று பெயரிடப்பட்டிருப்பதைத் தைத்ரியப்ரதிக்ஷையிலிருந்து அறிகிறோம். ஆதிகாவத்து சங்கீத நூலாசிரியர்கள் ஸாமவேதத்தில் வரும் ஸ்வரங்களை உதாத்ரம், அனுதாத்ரம், ஸ்வரிதம்,

ராகம் தோடி—தாளம் திரிபுடை

ஆரோகணம்:- ச ரி க ம த ரி ச்
அவரோகணம்:- ச ரி த ம க ரி ச

பல்லவி.

கித்தம் உன்னை வேண்டி மனமார
கின்னருளை வாழ்த்தி நிதங்கினைத்திருப்பேன்.

அனுபல்லவி.

நின்னை பேநாடி நின்மல சடி போற்றி
நின்னை பேசுதெய்ந்து சரணமடைந்தேன்

கிட்டடை சுரமும் அதன் சாகித்யமும்.

ச க ரி	ச.நி.		ச ரி க		ம ம	
பரம	பதந்		த.நி.	மா		வேண்டிப்
கமத	த நி			த நி		
பரம	பக்தர்			ம		
ரி க ரி						
புறவி						
ரி ச் கி						
பரிவு						

சரணம்.

பதறிவரும் என்னைப் பரிந்து பாராயனே.
பரமாதம சீனிவாசனை யாட்டுகோள்.

பல்லவி.

சுரமும் சாகித்யமும்

1	சா.நி.	13	0	2	02	13	02
கித்							
மர,							
வேண்							
2	சா.நி.						
கித்							
மர,							
வேண்							
3	கி.சரிசு.						
கித்							
மர,							
வேண்							
4	கி.சரிசு.						
கித்							
மர,							
வேண்							
2	மர,						
கின்							
தா.நி							
நி							
மர,							
கின்							
தா.நி							
நி							